

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 3

2010. g. jūlijs/avgusts/septembris

81.

ALBA Koru apvienības 61. Dziesmu diena Kalamazū

Sēd no kr.: Dagnija Bērziņa, Sarma Aļe, Rūdolfs Kalnmals, Dāvids Šmits, Gunta Plostniece,
Arvīds Purvs, Ralfs Augstroze, Vaira Gertnere un Oļģerts Čakars

Vai rekords? – slava Dievam!

Pagājušā Kristīgās Balss numurā atvainojos par izdevuma nokavēšanos, kā iemeslu minot blakus pienākumus. Šis izdevums atkal ir vēlū... Bet šoreiz it kā varētu aizbildināties, ka tas ir neparasti kupls – veselas 28 lappuses, rekords, kas, dabīgi, prasa vairāk darba. Par to priecājos un pateicos rakstītājiem Paulam, Benitai,

Enokam, Arbijam un dzejniekiem! Turpināsim!

Protams, man arī bija citu darbu uzplūdi. Rutīnas darbi, kas vienkārši jāveic, citi tādi priecīgāki. Kā ne, mana sieviņa Marta svinēja savu 90 gadu jubileju. Tā bija jāatzīmē un lietas jāorganizē, – vienkārši, ja ne vairāk, lai paliktu vēstures soļi. Un tie ir bijuši diezgan dziļi iespiesti: māsa Marta Zviedrijas leģionāru traģēdijā, 25 gadi dziedot visās ASV un Kanadas malās, 32 vasaras Gaņezera audzinātājas un skolotājas darbā, 42 skolotājas gadi Čikāgas Kr. Barona skolā, 62 gadi ģimenes dzīvē un 78 gadi Kristus draudzē! Saņemtās vēstules un liecības no bijušiem skolēniem par to, cik dziļu iespaidu ir atstājis viņas darbs.

Bet bija arī lielas ķibeles. Trīs nedēļu biju bez e-pasta, galvenais tāpēc, ka nevērīgi biju aizmirsis sava e-pasta paroli- *password* ! Mocījos un mocījū *Comcast* palīdzīgos analītiķus, līdz beidzot kādu nakti pulksten divos atskārtu, ka pēdējais, ilgi meklētais gājiens ir jau mana datora programmā... Tomēr tagad man ir jauna e-pasta adrese: **kbcakars5@comcast.net**– klātu nācis cipars „5“. Tas arī norāda, ka biju izmocījies ar 1, 2, 3 un 4, līdz man uzausa tā lielā apgaismība...

Kā jau pagājušā numurā Redaktora piezīmēs rakstīju, lekcija šajā izdevumā „Kļūsim par tautu“ (49. lpp) ir tiešs turpinājums, otrā daļa, iepriekšējai lekcijai „Atpakaļ – drupās“.

Dienu pirms manas operācijas 17. jūnijā, saņēmu e-pastu no Mārtiņa Baloža ar uzņēmumiem par Paplakas draudzes darbību. (61. lpp) Tie mani brīnumaini iepriecināja un stiprināja. Atceros senu apmeklējumu Paplakas dievnāmā. Redzot ielūzušās grīdas sijas, sarūsējušās likās krāsniņas dūmu caurules, sapuvušās piebuvē sienas, kailos laukus bez cilvēku mājokļiem, zinot, ka draudzē ir tikai daži veci cilvēki, – bija ļoti nospiedoši un skumji...

Uzņēmumos vispirms ieraudzīju jauno grīdu, tad jaunos un priecīgos bērņiņus, cilvēkus solos – slava Dievam, slava Dievam!

VĀKS	41
61. Dziesmu dienas koris	
REDAKTORA PIEZĪMES.....	42
Vai rekords? – Slava Dievam!	
DZĪVĪBAS MAIZE.....	43
Māc. Dr. P. Barbins	
DZEJOLIS.....	44
I. Baltpurviņa	
VĒSTULE EFEZIEŠIEM –	
DIEVA NOLIKUMS DRAUDZĒM (13).....	45
Māc. O. Cakars	
MĀLS PODNIEKA ROKĀS.....	47
B. Ukstiņa	
KĻŪSIM PAR TAUTU.....	49
Māc. O. Cakars	
KRISTUS VĀRDĀ ESAM SŪTĪTI.....	53
E. Biķis	
BAPTISTU 61. DZIESMU DIENA KALAMAZŪ.....	56
O. Cakars	
LATVIJAS DRAUDZĒS:	
VĪLANDES BAPTISTU DRAUDZEI – 15.....	58
ĀGENSKALNA DRAUDZES 126. GADA SVĒTKI.....	59
KASPARA ŠTERNA ORDINĀCIJAS DIEVKALPOJUMS.....	59
CĒSU BAPTISTU DRAUDZES GADSIMTA PROJEKTS.....	60
visi – A. Lauva	
PALĪDZĒSIM PĀPLAKAS DRAUDZEI.....	61
slud. A. Purmalis	
DZEJOĻI.....	62
M. Jansons un I. Baltpurviņa	
2010. G. BĒRNU DZIESMU DIENA RĪGĀ.....	63
NOTIKUMI DRAUDZĒS:	
BUKSKAUNTIJAS MĀSU PULCIŅĀ 98. GADA SVĒTKI....	63
B. Ukstiņa	
DOMA ZĒNŪ KORIS UN 110 GADI.....	64
O. Cakars	
MŪSU AIZGĀJUŠIE:	
MĀCĪTĀJS ANDREJS ŠTERNS.....	65
E. Biķis	
EDUARDŠ ZIEDIŅŠ.....	68
A. Lauva	

Kristīgā Balss

un cita informācija lasāma arī ALBAs mājaslapā:

www.latvianbaptistsinamerica.org

Visi Kristīgās Balss abonenti maksājumi sūtāmi: Mrs. Lidija Aistare, 10925 Zengale Rd. Three Rivers, MI 49093, USA. Kristīgā Balss ir Amerikas Latviešu Baptistu apvienības izdevums, iznāk ik gada ceturksni. Redaktors Oļģerts Cakars, 742 N. Lombard Ave., Oak Park, IL 60302, USA. Tālrunis 1 - 708 -383 - 5285. e-pasts: kbcakars5@comcast.net. Turpat adrešu maiņas.

Gada abonements ASV dol. 15.00, katrs nākošais abonements vienam gadam ASV dol. 10.00.

CHRISTIAN VOICE – published quarterly by the Union of Latvian Baptists in America. Editor: Oļģerts Cakars 742 N. Lombard Ave., IL 60302, USA. Phone 1 - 708 - 383 - 5285

Subscription rates: One year \$ 15.00; each additional subscription \$ 10.00.

Titullapas galvu zīmējis Viestarts Aistars.

Dzīvības maize

Jāņa ev. 6: 22-39

Čikāgas baptistu draudzes gada svētkos, 2009. g
māc. Dr. Pauls Barbins.

Šajā gada svētku dienā vēlos ar jums padomāt par sarunu starp Jēzu un Viņa sekotājiem. Saruna ir par brīnumiem un par maizi. Šajā diskusijā Jēzus saka saviem klausītājiem: „Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un dod pasaulei dzīvību“.

Mūsu Kungs un Dievs, lūdzam, lai Tavš Gars, kas ir mūsu vidū, apgaismotu mūsu domas un vārdus! Āmen!

Gadus vēlāk, kāds latviešu kaņavīrs stāsta par saviem piedzīvojumiem 1945. gadā. Pēc kapitulācijas maija mēnesī, šis kaņavīrs bijis atšķirts no saviem armijas biedriem. Viņš klejojis viens pats Kurzemē, līdz kritis krievu armijas gūstā. Kaņavīrs ticis ieslodzīts Ventspilī, cietumā pie jūras. Viņam gribējies ēst, bet nekas nav dots, kā vienīgi neēdama zupa.

Bijusi atļauta interesanta nodarbība. Viņiem bijis atļauts uzrakstīt savu vārdu uz papīra gabaliņa un tad to mest pāri nometnes žogam. Viņi metuši papīra gabaliņus pāri žogam, cik tālu vien iespējams. Šie papīra gabaliņi tikuši salasīti un izdalīti Ventspils iedzīvotājiem. Tautieši, kuņiem bijis gūstekņa vārds, bijusi atļaujta sniegt palīdzību – savas ģimenes locekļiem. Kad izsaukts gūstekņa vārds, tam bijis atļauts pieiet pie žoga, lai satiktu to, kas izlicies būt ģimenes loceklis, kas devis maizi.

Šis gūsteknis atceras: „Manu vārdu izsauca – piegāju pie žoga, kur stāvēja maza, veca sieviņa un viņa man rokās ielika maizi. Maizi, kas baroja un uzturēja, maizi, kas deva arī cerību.“

Jēzus sacīja: „Ir rakstīts, cilvēks nedzīvo no maizes vien“. Rakstnieks Fredriks Beuchners atbild: „Jā, cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet cilvēks arī nevar dzīvot bez maizes“. Viņš tad turpina: „Maizes ēšana atgādina mums par pašlābību – mūsu pašlābību maizei, un mūsu pašlābību citam“. Mēs nedzīvojam no maizes vien, bet arī nevaram dzīvot bez maizes.

Ko lai Jēzus dara? Liekas, ka Viņš nevar visus iepriecināt. Jēzus dara un dara, bet tas vēl nav pietiekoši labi. Jēzus ir dziedinājis, paēdinājis, pat staigājis pa ūdens virsu. Viņš dara un dara, bet cilvēki grib vēl ko vairāk.

Pūlis meklē Jēzu un beidzot Viņu atrod Galilejas jūras krastā. Kad tie ir Jēzu atraduši, tie Viņam jautā: „Pa kuņu laiku Tu te atnāci?“ Interessants jautājums.

Jautājumā skan tāda neuzticība – tāda nedrošība. Kā Tu te tiki? Pa kuņu laiku Tu te atnāci? It kā jautātāji uskatītu, ka Jēzum jābūt atbildīgam viņiem. Tie ir Jēzu meklējuši – un Jēzus bez viņu ziņas ir nonācis Galilejas jūras krastmalā. Pa kuņu laiku Tu te atnāci?

Bet vēl interesantāka ir Jēzus atbilde: „Es jums saku: ne tāpēc jūs mani meklējat, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši“.

Ko tas viss nozīmē?

Varbūt tas, ka Jēzus saprot cilvēku labāk nekā cilvēks pats. Cilvēks seko Jēzum, gaidīdams varbūt cerēdams piedzīvot kādu brīnumu. Cilvēks iet un meklē no Tiberijas uz visām pusēm, airē laivas, meklē un jautā: „Kur Viņš ir?“ Viss tas, lai piedzīvotu kaut ko neparastu. Visa enerģija, visa darbība, visa ceļošana – lai piedzīvotu brīnumu. Tāpēc cilvēks meklē Jēzu.

Bet Jēzus saprot ko citu. Viņš saka, ka šie cilvēki meklēja Viņu ne tāpēc, ka redzēja zīmes, bet tāpēc, ka tie bija paēduši no maizēm. Ne brīnumu zīmes, bet izsalkuma apmierināšana. Jēzus meklētājiem atbildēja: „*Patiesi, patiesi, es jums saku, jūs mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši*“ (Jāņa ev. 6:26).

Bet mēs vēl nesaprotam. Mēs rūpējamies vairāk par darbiem, kas būtu jādara un kā tie būtu jādara. Meklējam brīnuma darbus. Meklējam ticības zīmes. Jo vairāk meklējam zīmes un brīnumus, tas jo vairāk pierāda, ka mēs, ticīgie, vēl šodien nesaprotam Jēzus sūtību.

Toreiz Jēzus mēģināja to izskaidrot, bet Viņa klausītāji to nesaprata. Pēc tam, kad Jēzus mudināja dzīties pēc barības, kas paliek mūžīgi, klātesošie jautāja: „Ko lai mēs darām?“ Jēzus mēģina vēl trešo reizi to izskaidrot un saka: „*Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat tam, ko Viņš sūtījis*“ (Jāņa ev. 6:29). Tie viņam atbildēja: „*Kādu zīmi tu rādi, lai mēs, to redzēdami, tev ticam*“ (Jāņa ev. 6:30).

Esam nostaigājuši lielu apli un nonākuši tur, kur iesākām. Gribam redzēt kādu zīmi, lai mēs zinātu, kam ticēt. „Jēzu, parādi mums kaut ko, lai mēs zinātu, ka varam ticēt Tev! Dodi mums kādu zīmi, kas apstiprinātu to, ka ir vērts ticēt Tev!“ Visu laiku Jēzus māca, lai mēs nemeklējam pēc zīmēm un brīnumiem – un ko mēs darām? Mēs meklējam pēc zīmēm un brīnumiem.

Tad Jēzus saka: „...mans Tēvs jums dos īsto debesmaizi: jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību“ (Jāņa ev. 6: 32b-33). Pēc visiem lūgumiem pēc brīnumiem, pēc visām zīmju meklēšanām, Jēzus sevi pielīdzina ar kaut ko ikdienišķu – maizi.

Maize. No tās vien nevaram dzīvot, bet arī nevaram dzīvot bez maizes. Maize – cik vienkārša, cik neievērojama, – bet cik vajadzīga. Pēc dievkalpojuma mēs sēdēsim pie sadraudzības galda, kur būs visādas maizītes. Daudzos restorānos apkalpotājs mums uz galda noliek maizi bez prasīšanas. Kad gribam ko uzkost, paņemam maizes gabaliņu. lai mierinātu mūsu izsalkumu, līdz galvenajai maltītes daļai. Maize mūs uztur, bet bieži mēs to pat neievērojam.

Jēzus mums dāvā maizi. Ne zīmes, ne brīnumus. Jēzus dod mums maizi – to ikdienišķo, neievērojamo – bet, kas mūs uztur.

Nesen šī Jēzus mācība sāka mani nodarbināt, meklējot skaidrības. Atzīšos: es arī meklēju pēc brīnuma. Es gribēju saņemt kādu zīmi. Lūdzu Dievu pēc kaut kā liela, kaut kā neparasta. Tas nebija pilnībā izaicinājuma Dievam – ja Tu neatbildēsi manu lūgšanu, es vairs neticēšu. Vēl nebiju nonācis tik kritiskā stāvoklī, bet atzīstu, ka manai lūgšanai bija tāds izaicinošs tonis. Domāju, ja Dievs ir parādījis citu cilvēku dzīvēs caur zīmēm un brīnumiem, kāpēc ne arī manā? Tāda bija mana lūgšana – es uzticos Tev, bet arī būtu labi, ka Tu, Dievs, apstiprinātu manu ticību ar kādu zīmi: „Kādu zīmi Tu rādīsi, lai es redzu un Tev ticu?“

Mana lūgšana netika atbildēta. Nesaņēmu to, pēc kā lūdzu. Bet tagad saprotu, ka saņēmu daudz ko vairāk. Saņēmu Dieva maizi. Saņēmu to, kas nāk no debesīm un dod pasaulei dzīvību. Un tajās vasaras dienās sāku ievērot, ka mana lūgšana sāk pārveidoties. Sākumā lūdzu, dedzīgi lūdzu pēc brīnuma. Lūdzu pēc zīmes – un katru dienu mana lūgšana sāka pārveidoties. Pēc kāda laika kaut kas sāka mainīties. Sāku lūgt pēc kā vairāk nekā brīnuma. Sāku lūgt arī pēc saprašanas, pēc miera, pēc drošības, pēc izdevības pilnīgi sajūst Dieva klātbūtni.

Turpināju lūgt pēc brīnuma. bet sāku ievērot tās svētības, kas ir manā dzīvē. Svētības, kas uztur un kas neiznīkst. Ievēroju manas meitas, kad viņas smaida un smejas. Ievēroju, ka viņas labi satiek un mīl viena otru. Sāku sev atgādināt, nedzīties pēc tā, kas iznīkst, bet dzīties pēc tā, kas paliek un kas uztur. Sāku ievērot savas attiecības ar citiem – ar sievu, ar meitām, ar draugiem, ar kolēģiem. Sāku piestrādāt pie tā, ievērot, kas ir labs, un atzīt to, kas prasa mazliet piestrādāšanas.

Turpināju lūgt pēc brīnuma, bet arī sāku domāt par sevi pašu: par drošību, par pacietību, par taisnību un patiesību, par manu dveseli. Dzīties pēc tā, kas uztur un paliek.

Kungs, dodī man kādu zīmi, es dedzīgi lūdzu. Neatbildēta lūgšana. Nepiedzīvoju brīnumu. Bet es saņēmu daudz ko vairāk. Saņēmu dzīvības maizi.

Zinu, ka jūs arī to esat piedzīvojuši. Zinu, ka jūs, varbūt meklēdami kaut ko lielu un varenu, esat saņēmuši to ikdienišķo, kas uztur. Zinu, ka jūs esat saņēmuši to parasto, kas stiprina. Jūs arī, meklējot pēc zīmēm un brīnumiem, esat saņēmuši dzīvības maizi. Maizi, kas ne tikai uztur, bet kas dod pasaulei dzīvību.

Kristīgā draudzē mums vienmēr tiek atgādināts par to, kas uztur un dod pasaulei dzīvību. Mēs nenākam kopā, lai kalpotu Dievam, brīnumus meklējot. Nenākam kopā zīmju dēļ. Mēs pulcējamies kopā dievkalpojumā, lai atgādinātu par to, kas mūs uztur. Vienojamies, lai kopīgi saņemtu dzīvības maizi.

Mums tiek dāvināts tas, kas ir dziļš un nozīmīgs. Mums ir dots kaut kas vērtīgs. Šodien, kad vairums meklē pēc iznīkstošās barības, kas iepriecina, vai uz īsu brīdi atsvabina, Dievs dāvā barību, kas uztur un dod dzīvību. Barību, kas paēdina dvēseli, Maizi, kas paēdina un ļauj mums cīnīties par to, kas ir labs un taisns, patīkams. Tas nav ēdiens, kas apmierina tikai mūsu nesātīgo raksturu. Dieva maize mūs baro un uztur un dod mums dzīvību.

Tas, kas mums dod dzīvību, nav kaut kas izrotāts vai eksotisks, ekstravagants. Tas, kas mūs uztur ir vienkāršs un ikdienišķs, parasts. Un tomēr šī maize, kas mums dota, ir vērtā un brīnišķīga. Mēs ikdienas lūdzam: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien?“ šī maize no Dieva ir vērtā, jo tā dod dzīvību.

Jēzus viņiem atbildēja: „Patiesi, patiesi, es jums saku, jūs mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši. Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvei. Tie viņam sacīja: „Kungs, dod mums vienmer šo maizi!“ (Jāņa ev. 6: 26-27a,34).

Āmen!

Inese Baltpurviņa

***Ir dienas,
kad negribas smaidīt,
ir dienas,
kad ļoti sāp,
bet tieši tad
tavs Dievs
vistuvāk
tev nāk.***

Vēstule efeziešiem – Dieva nolikums draudzei

Bībeles studija par Pāvila Vēstuli efeziešiem Latvijas Kristīgā Radio, māc. Oļģerts Cakars

13. Bībeles studija par Vēstuli efeziešiem

Pagājušā lekcijā mēs sākām mācīties par Kristus draudzes locekļu vienību. Šodien to turpināsim.

„Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu, atceldams pats Savā miesā bauslību ar viņas daudzajiem priekšrakstiem, lai Sevī abus pārradītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru, lai, nonāvējot ienaidu pie krusta, salīdzinātu vienā miesā gan vienus, gan otrus ar Dievu.

Un atnācis pasludināja mieru jums, kas bijāt tālu, un tiem, kas bija tuvu, jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā “ (Ef. 2: 14-18).

Jāatzīmē, ka Kristus te ir tieši saistīts ar jēdzienu – miers. Kristus ir miers. Viņa persona ir tieši iejaukta mierā, kas tagad valda, ienaida vietā, starp jūdiem un nejudiem, kas tagad valda starp Dievu un cilvēkiem. To ir izdarījis Kristus, mirdams par visu cilvēku grēkiem. Jau pravietis Jesaja pravietoja par Viņu 9. nodaļas 5. pantā:

„Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks.“

Varētu likties, kas tad tur ko valdīt par mieru. Bet šis pravietojums, miera personifikācija ar Kristu, rāda, cik neiespējams ir miera stāvoklis cilvēces dzīvē, tas ir skaidrā pretrunā ar dabīgā cilvēka dvēseles stāvokli, lai arī tas, šķietami, ilgotos pēc šī miera. Parasti šī miera kāre ir saistīta ar sava prāta, sava miera uzspiešanu citiem, kas, patiesi, ir varmācība miera vārdā, kā mēs to paši uz savas ādas esam izbaudījuši.

Kā Kristus panāk šo mieru divu ienaidnieku starpā? Padarot šos divus par vienu, jo viens jau nevar būt ienaidā un nesaticībā pats ar sevi. Pāvils arī lieto tādu uzskatāmu ainu kā sienas noārdīšanu, kas ir šķīrusi šīs divas grupas. – Te varētu būt atsaukšanās uz Jeruzālemes Tempļa izveidojumu. Visiem bija pieejams Tempļa pirmais, saukts pagānu pagalmis. Šo pagalmu no pārējā Tempļa nodalīja mūra siena, pie kuņas vārtiem bija brīdinājuma uzraksts: Katrs nejuds, kas ieiet pa šiem vārtiem ir pats atbildīgs par savu neizbēgamo nāvi. Briesmīga siena, kas šķīr cilvēkus, kuņas pārkāpšana nes nāvi. Pāvils šo

sienu sauc vienkārši par ienaidu.

Kā Kristus šo noārdīšanas darbu ir veicis? 15. pants saka:

„atceldams pats Savā miesā bauslību ar tās daudzajiem priekšrakstiem..“

Ko tad Jēzus Savā miesā atcēla? Pāvils min daudzos bauslības priekšrakstus, kas bija jāizpilda katram jūdā. Tie, būtībā, bija priekšraksti, kas atdalīja jūdu no nejudā, no pagāna. Ko ēst, ko neēst, kā rīkoties daudzās dzīves situācijās. Priekšraksti par svētkiem, upuriem, tīrību, veselību un slimību, nošķiršanās no pagāniem, tērps un juridiski noteikumi. Viss tas, kas padarīja jūdu par jūdu. Mēs varam saprast, ka jūdu kristiešiem nebija viegli, sekojot Kristum, atmet viņu dzīves, šķietami, lielākās vērtības un tradīcijas. Jo līdz šim katrs jūds ar nicinošu lepnumu noskatījās no augšas uz pagāniem, cilvēkiem, kas nepazīna Dievu. Savukart pagāni noskatījās ar nicināšanu uz fanatisku ārēju tradīciju piekopējiem – jūdiem.

Protams, netika atceltas bauslības morālās prasības, kas spilgti izteiktas desmit baušļos. Tās ir prasības, kas attiecas uz jebkuru cilvēku. Piemēram, bauslības pavēle: Tev nebus zagti! nav jūdaisks priekšraksts. Tā ietverta visas pasaules tautu tiesiskajā, morālajā apziņā. Par to Pāvils raksta savā Vēstules romiešiem 3: 31:

„Vai bauslību iznīcinām caur ticību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām.“

Nobeigsim 15. pantu:

„...atceldams pats Savā miesā bauslību ar viņas daudzajiem priekšrakstiem, lai Sevī abus pārradītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru..“

Šeit nav runa tikai par individu, atsevišķu cilvēku. Mēs te redzam draudzes ideju. Ikviens cilvēks tiek individuāli pārradīts, bet pēc tam apvienots ar otru, līdzīgi pārradīto Kristū, Kristus miesā, draudzē. Par to arī nepārtraukti runā pārējā vēstules daļa.

Atzīmēsim arī spēcīgo vārdu „pārradīt“. Varbūt vēl labāki būtu, ja mūsu tulkotāji būtu lietojuši īsto grieķu oriģināla vārdu „radīt“, jo pārradīšana it kā izteic kādu nepieciešamu sākumu, no kā šī pārradīšana ir notikusi, bet atpēstītais ir jauns radījums Kristū, kā tas ir reizu reizēm atzīmēts Jaunā Derībā. Tāpat jaunā Kristus draudze nav kāds jūdaisma pārradījums, bet jauna, radīta vienība, Kristus miesa. Tā nav cilvēku savstarpēja savienība, bet šai vienībai ir jāsakņojas Kristū. Ja

šādas saknes trūkst, tad tā nav Kristus draudze. Visur un vienmēr noteicošais ir Kristus, tā intīmā vienība ar Viņu, kas ir Kristus miesa, kā to šeit māca Pāvils.

Viņš arī vēlreiz uzsver, atkārtoti uzsver mieru. Tas rāda, ka šis nemiers, neieredzēšanās vai atsevišķu grupu nošķiršanās bija liela problēma jaunajās draudzēs, kur pirmo reizi kopīgi bija jādabojas un Dievam jākalpo gan jūdām, gan bijušajam nešķīstajam pagānam.

Atskatīsimies vēl uz 16. pantu:

„...lai, nonāvējot ienaidu pie krusta, salīdzinātu vienā miesā gan vienus, gan otrus ar Dievu.“

Kāds ienaidis ir nonāvēts pie krusta?

Pirmkārt, visu aptverošais ienaidis starp grēka cilvēku un Dievu. Par to ļoti skaidri raksta Pāvils arī Vēstules romiešiem 5. nodaļas 10. pantā:

„Jo, ja mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē..“

nāvē pie krusta... Kristus nenāca, lai tikai pasludinātu Dieva Tēva mīlestību grēkā kritušajai cilvēcei. Ja pietiktu ar pasludināšanu, ar pilnīgu informāciju par Dievu, tad krusts un krusta nāve nebūtu vajadzīga. Bet šī informācija un citas atklāsmes jau Vecajā Derībā deva mums izziņu par Dieva taisnību, ka tā prasa un sagaida par noziegumu sodu. Kristus, mirdams mūsu vietā par mūsu grēkiem, ar savu upura nāvi ir mūs salīdzinājis ar taisnīgo Dievu. Pāvils, protams, rakstīdams jūdu un nejudu izcelsmes draudzei Efezā, vēl sevišķi piemin gan vienus, gan otrus, kā salīdzinātus ar Dievu. Taisnotus Kristus nāves dēļ.

Vēlreiz 2. nodaļas 17. un 18. pants:

„Un atnācis pasludināja mieru jums, kas bijāt tālu, un tiem, kas bija tuvu, jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā.“

Šeit mainās laiks. Te vairs nav runa par Jēzus krusta nāvi, bet ir runa par Viņu pēc augšāmcelšanās, jo mieru varēja pasludināt tikai pēc Viņa, Dieva pieņemta, nāves upura. Tomēr te arī nav ietverta Jēzus 40 dienu darbība pēc Viņa augšāmcelšanās. Tā notika starp Viņa mācekļiem un jūdu klausītājiem. Šeit pieminētā Viņa atnākšana bija caur Kristus apsoltu un sūtīto Svēto Garu, kas mājoja Viņa mācekļos un citos Viņa sekotājos. Caur šo Garu Viņš pasludināja Savu mieru arī efeziešiem. Jēzus Mateja evaņģelija 28. nodaļas 20. pantā apstiprina šo izpratni:

„Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaulei galam.“

Tāpat Lūkas evaņģelija 10: 16. Jēzus saka:

„Kas jūs klausā, tas klausā Mani, un, kas jūs nicina, tas nicina Mani. Bet kas Mani nicina, tas nicina To, kas Mani sūtījis.“

Vēl atzīmēsim, ka šis īsais 18. pants ir pants par Trīsvienību. Ir minēts Viņš, Kristus, kas dod pieeju pie Dieva Tēva caur Garu, Svēto Garu.

Dieva mājoklis.

Pāvla vēstules efeziešiem 2: 19- 20:

„Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem Dieva saimē, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kuŗa stūŗa akmens ir Kristus Jēzus.“

Liekas, ka šie Pāvila vārdi par svešniekiem un piedzīvotājiem ir sevišķi vērsti uz nejudu draudzes locekļiem. Viņu stāvoklis ir radikāli mainījies. Viņi ir kopā ar visiem svētajiem vienas valsts pilsoņi. Svētie šeit nav domāti kā Vecās Derības svētie. Vispār Vecajā Derībā šis vārds maz lietots, runājot par cilvēkiem. Dievs vien bija svēts. Bet tagad Pāvils šo vārdu lieto it bieži, tā saucot Kristus draudzes locekļus. Tas jau arī rāda, cik daudz augstākā stavoklī šie Dieva taisnotie Kristus draudzes locekļi ir, salīdzinot ar bauslības turētājiem. Un šie svētie, šie judi un svešnieki nu pieder pie Dieva saimes, tie nav Dieva kalpi, bet Viņa ģimenes locekļi, mīļie bērni. Šis ir stāvoklis, kas nav apzīmēts Vecajā Derībā. Pat Dāvids, kas tika saukts „vīrs pēc Dieva prāta“, ir saukts par Dieva kalpu 2. Sam. 7. nodaļas 2. pants saka:

„Tāpēc tu tagad runā ar Manu kalpu Dāvidu, tā saka tas Kungs Cebaots..“

Šī pilsonība nav saistīta ar Israēlu un Jeruzālemi, bet gan ar debesīm. Vēstules filipiešiem 3. nodaļas 20. pantā Pāvils saka:

„Mūsu piederība ir debesīs..“

Patiesi, pareizāks tulkojums būtu, ka mūsu pilsonība ir debesīs.

Tagad ir dota jauna metafora draudzes apzīmēšanai – nams. Nams, kas celts uz apustuļu un praviešu pamata. Nedomājot, pirmā mirklī mums var likties, ka te ir runa par mums pazīstmajiem Vecās Derības praviešiem, kas pravietoja par Kristu. Tomēr tad vārdu kārtībai vajadzētu būt apgrieztai: uz praviešu un apustuļu pamata. Tomēr ir pilnīgi skaidrs, ka te ir runa par Jaunās Derības praviešiem, kas nozīmes ziņā ir pakārtoti apustuļiem, Jēzus izraudzītajiem sekotājiem. To arī apliecina grieķu oriģināla gramatika. Pirms vārda „praviešu“ nav noteiktā artikula, kas norāda uz šo praviešu līdzsaistību, pakārtošanu pirmkārt minētajiem apustuļiem. Arī šīs pašas efeziešu vēstules 4. nodaļas 11. pantā Pāvils raksta par jauno Kristus draudzi:

„Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par

praviešiem, citus par evaņģelistiem, citus par ganiem un mācītājiem..“

Svarīgākā šo pamatlicēju īpašība ir, ka šo pamatu stūŗa akmens ir Kristus pats. Kristus ir tas akmens, pamats, uz kuŗa ir būvēts Viņa draudzes nams. Pāvils to

arī skaidri pasaka 1. Kor. 3: 11:

„Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzu Kristu.“

Lai gādājam, ka mūsu pamats ir Jēzus Kristus, atklāts Dieva svētajā Vārdā!

Māls Podnieka rokās

Runa Bukskauntijas draudzes māsu pulciņa gada svētkos

Pirms 98 gadiem Bukskauntijas draudzes māsas nodibināja draudzes māsu pulciņu, saprotot, ka ar kopīgiem spēkiem daudz ko var panākt un pie reizes personīgi pieaugt ticības dzīvē. Gadiem ejot, pulciņa sastāvs ir mainījies. Tikai sestdien atvadījamies no mūsu uzticīgās māsas Valijas Bērziņas. Tāpat māsu pulciņa palīdzības darbam ir nākušas klāt jaunas vajadzības un darbi. Arī māsu personīgās dzīves vēl arvien prasa pieaugt ticībā. Ja nenotiek pozitīva augšana, tad ticība ieslīd dulķainos ūdeņos.

Pieaugšanas procesu katru dienu redzu savās skolotājas gaitās. Tagad, pa lielākai daļai, mācu jauniešus vidusskolā. Pirms gadiem pamatskolā vienu otru no viņiem iesaucu savā biroja viņu nerātnās uzvešanās dēļ. Šodien redzu, ka viņi ir mainījušies, viņi ir palikuši sapratīgāki un gudrāki. Vēlos domāt, ka varbūt iegūtās mācības un iespaidi no pamatskolas gadiem ir viņus pozitīvā veidā parveidojuši.

Tāpat arī, vasarai sākoties, redzam visapkārt dabā pieaugšanu. Visā radībā redzam augšanas procesu. Augšana notiek, kad apstākļi, laiks, cilvēki, un, saprotams, pats Dievs, iespaido šo procesu. Arī Svētajos Rakstos varam atrast piemērus par pieaugšanu ticībā. Viens tads piemērs ir Ījabs. Dzīves apstākļi, smagie pārbaudījumi eventuāli stiprināja viņa ticību. Viņa draugi Ījabam teica: “Nav neviens skolotājs, kā pats Dievs.” Apstākļi, kuŗus Dievs pieļāva Ījabam piedzīvot, ļāva viņam pieaugt ticībā. Dieva Dēla mācības veids bija saprotamas ļaudīm, uz kuŗiem Viņš runāja, jo Viņš runāja līdzībās. Viņš runāja par sinepju graudiņu, par sēklu, nezālām un kokiem. Viņš runāja par raugu, laulību, kā arī par mālu. Būdama skolotāja, zinu, ka lietojot ikdienas dzīves piemērus, padaru mācības saprotamākas un dzirdēto vieglāk pieņemamu. Kuŗš Jēzus klausītājs nebūtu redzējis nezāles vai raudzējis maizi?

Tāpat pravieša Jeremijas laikā Dievs lieto podnieka darba piemēru, runājot par Savām attiecībām

ar Savu izredzēto tautu. Šī līdzība ir atkal viegli saprotama, jo Jeremijas laikā katram mājās bija atrodams kāds māla trauks, kāda māla bļoda, vai vāze. Pateicoties Karīnai Rillingai arī mēs šeit priekšā redzam gan māla gabalu, gan arī skaisti veidotus māla darbus.

Dievs, uzrunājot pravieti Jeremiju, lieto līdzību par podnieka darbu, jo podnieka darbam ir tieša līdzība ar to, kā Dievs rīkojas ar Savu radījumu, Savu tautu. Jo labāk mēs sapratīsim šo līdzību, jo labāk sapratīsim, kā Dievs darbojas, kā Viņš iespaido katra viena cilvēka dzīvi. Tad arī sapratīsim, kā Dievs iespaido manu un tavu dzīvi. Tad sapratīsim, kā vēl plašākā mērogā Dievs iespaido katras draudzes un katra draudzes zara darbību.

Kad izredzētā tauta svinēs jauno gadu, *Rosh Hashanah*, 9. septembrī tie teiks ļoti nozīmīgu lūgšanu. Šī lūgšana ir atrodama 12. gadsimta lūgšanu grāmatā, to mūsu dienas valodā rakstījis rabīns *Chaim Stern*, bet latviski pārtulkojis Oļģerts Cakars. Lūgšana ir šāda:

Kā māls gūst formu podniekrokās,

Tā Tavās mēs.

Par cilvēkiem mūs veido!

Tu esi podnieks, mēs tikai māls.

Kā baltā lapā pantus dzejniekroka vij

Tā Tava mūs.

Ak, dari mūs par Tavu dziesmu,

Tu esi dziedātājs, mēs nošu lapa.

Kā rakstā dzīparu sien audējroka,

Tā Tava mūs.

Jel Tavā metā ieaud mūs, ak Dievs!

Mēs Tavi –

Ķēniņš esi Tu!

Teksts šai lūgšanai bāzēts Jeremija grāmatas 18: 2- 3 vārdos: “*Celies un ej podnieka namā, tur Es tev došu savus norādījumus!*” *Tad es iegāju podnieka namā, un redzi, viņš kaut ko darināja ar savu podnieka ripu.*” Tālāk 6. pantā lasām: “*Redzi, kā māls podnieka*

rokā, tā jūs esat manā rokā, Israēla nams.” Israēla nama vietā varētām sacīt: tā jūs esat manās rokās māsas un brāļi Bukskauntijas un Filadelfijas draudzēs. Kaut gan šis tēls ir ļoti spēcīgs, tas tai pašā laikā ir bieži nesaprasts vai pārprasts. Viena doma, kas pastāv, izskaidrojot šo līdzību, ir, ka cilvēks ir galīgi inerts un atrodas simt procentīgā Dieva kontrolē. Dievs mūs veido, pielietojot nenoraidāmu spēku, tā kā mums nav nekādas noteikšanas par to, ko darām, kā mēs attīstāmies un veidojamies mūsu dzīves gaitā. Protams, ir patiesība, ka Dievs ir viszinošs un visspēcīgš. Turpretī, ja esat kādreiz mēģinājuši paši kaut ko veidot no māla pika, tad esat piedzīvojuši, ka katram mālam ir, varētu teikt, pašam savs prāts! Podnieks spēj dažas formas veidot no zināma māla, bet cits māla sastāvs to nepieļauj. Jeremija grāmatā 18:4 lasām: “Un kad trauks, ko viņš darināja, neizdevās, kā tas ar mālu podnieka rokās gadās..” Tiek sacīts, ka izveicīgs podnieks nav tāds, kurš sadrupina, pārmīca neizdevušo māla piku; izveicīgam un spējīgam podniekam ir intuīcija par katru māla sastāvu, lai to spētu veidot brīnišķīgā veidā.

Pazīstamā rakstnieka Irving Stones grāmata *The Agony and the Ecstasy* apraksta slavenā gleznotāja un tēlnieka Mikelandželo dzīvi. Lasām, ka viņam bija tāda mākslinieciska izjūta, ka viņš spēja saredzēt katrā marmora bluķī jau pabeigto darbu, pirms viņš sāka to veidot. Likās, ka akmens gabals viņu uzrunāja, pirms viņš no tā ko veidoja. Ja jau Mikelandželo spēja veidot mākslas darbu, saredzot akmens bluķī jau pabeigto skulptūru, vai tad ne daudz vairāk pats Dievs spēj veidot mūs pēc Sava prāta un līdzības?

Marjory Bankson's grāmatā, *The Soulwork of Clay: A Hands-on Approach to Spirituality* starp citu raksta: “No laiku laikiem podnieki ir parakstījuši savus mākslas darbus. Viņu paraksts apstiprina, ka darbs ir viņu darināts. Pie reizes tas māksliniekam ir zināms risks, ar savu parakstu teikt: “Es to esmu veidojis.” Atstājot savu vārdu uz veidojumu, tas dod iespēju publikai izteikt kritiku par darba veiksmi. Bet tomēr podnieks ir gatavs but atbildīgs par savu darbu. Pie reizes katrs maksas darbs kļūst daļa no mākslinieka mantojuma.

Atgriežoties pie jau minētās rakstu vietas Jeremijas grāmatā, ir jāprasa: “Ko Jeremijas atrašanās podnieka mājās mums šodien īsti māca? Vai pirmā mācība būtu, ka šodien mēs atrodamies Dieva rokās? Vai otrā būtu, ka Dievs mūs šodien veido? Vai trešā mācība ir, ka neesam tikai māla pika, māla gabals, bet esam daudz kas vairāk?

Kad domājam dziļāk par šo metaforu – mālu un podnieku, tad redzam, tā izsaka daudz vairāk par Dievu, daudz vairāk par mums pašiem nekā to pirmā brīdi varam saredzēt. Iepriekš minētā lūgšana mums spilgti parāda, ka Dievs mūs netikai ir radījis, bet Dievs mūs intīmi pazīst. Viņš zina mūsu dziļākās domas, kā arī pazīst mūsu spējas un vajības. Nevieni cits cilvēks nav gluži tev un man līdzīgs, jo katrs esam radīti ar spējām pildīt zināmu, vienreizēju, Dieva dotu uzdevumu. Tas ir, ja ļaujam Viņam, mūsu Radītājam, mūs veidot un darināt pēc Savas līdzības.

Man viena no mīļākām rakstvietām ir Jesajas 64:8: “Ak Kungs, Tu esi taču mūsu Tēvs! Mēs esam māls, bet Tu mūsu izveidotājs, mēs visi esam Tavu roku darbs!” Lūgšanā, kuŗu parasti sakām pie Svētā vakarēdiena, lūdzam: “Mūsu Tēvs debesīs, svētīts lai top Tavs vārds. Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek, kā debesīs, tā arī virs zemes..” Ja ticam tam, ko tik biežu lūdzam: Tavs prāts lai notiek, tad mēs esam kā māls mūsu Tēva, mūsu Podnieka rokās. Lielā mīlestībā un pacietībā Viņš mūs katru veido un lieto. Šai apziņai vajaga iespaidot mūsu attiecības vienam ar otru un mūsu kopīgo sastrādāšanos Dieva druvā. Mēs atrodamies uz lielā Podnieka ripas. Mēs atrodamies Dieva rokās! Dievs mūs veido! Pie reizes mēs neesam tikai māla pika, māla gabals, bet daudz kas vairāk!

Pateicamies Debesu Tēvam, ka šodien varam pulcēties Viņa namā un svinēt Bukskauntijas draudzes māsu pulciņa gada svētkus. Viņš šodien liek mums apzināties, ka mums ir pienākums garīgi pieaugt! Mēs katrs mūsu individuālā garīgā dzīvē varam pieaugt par tik, cik mēs pakļaujamies Viņa, lielā Podnieka, rokām. Dievs spēj mūs veidot par ļaudīm ar izturību, spēku, gudrību, lai veiktu mūsu kopīgo darbu gan draudzē, gan māsās, tikai, ja mēs pakļaujam savu dzīvi pilnīgi Viņam. Nododam to pilnīgi Viņa rokās.

Pravietis Jesaja saka, “Ak Kungs, Tu esi taču mūsu Tēvs! Mēs esam māls, bet Tu mūsu izveidotājs, mēs visi esam Tavu roku darbs!” Jesaja saka: (1) Es pazemojos, Dievs, Tavā priekšā; (2) Es vēlos, ka Tu, Kungs, iesaisties manā dzīvē, ka Tu ņem virsroku un ne es! (3) Es vēlos, lai Tu rādi man. par kuŗu ceļu iet; (4) Es vēlos, lai Tu Kungs esi mans dzīves Vadonis, mana Gaisma! (5) Ar visu to vēlos teikt – Lai, Tēvs, Tavs prāts notiek!

Benita Ukstiņa

ALBA māsu apvienības priekšiece

Kļūsim par tautu

Lekcija Čikāgas draudžu sadarbības kopas Piektvakarā 2010. g. 26. martā,
māc. Oļģerts Čakars

Atgriezīsimies pie vārdiem, ko dzirdējām jau pagājušā lekcijā. Nehemijas 1:1-3 saka:

„...*Tas notika ķēniņa Artakserksa valdīšanas divdesmitā gadā.. ..kad es biju Sūsu pilt un atnāca Hananijs, viens no maniem brāļiem, kopā ar kādiem vīriem no Jūdas; es tad prasīju viņiem par jūdiem, kas bija izglābušies un bija palikuši no gūsta pāri, un par Jeruzālemi. Un viņi sacīja man: „Pāri palikušie, kas ir izglābušies no gūsta tanī zemē, ir lielā nelaimē un kaunā; Jeruzālemes mūri ir noplēsti, tās vārti ir sadedzināti ugunī“.*

Pagājušā lekcijā, es seno jūdu trimdu pielīdzināju tiem piecdesmit gadiem, ko mūsu tauta piedzīvoja, ģeografiski iekšējā, bet īstā ārejā trimdā. Esot gan savā zemē, bet svešas, kriminālas valsts varas naida un terora trimdas apstākļos.

Rezultātā – Jeruzālemes mūri ir noplēsti, arī mūsu tautas dvēselē ir drupas. Tā tas bija tur Jeruzālemē vēl septiņdesmit gadus un šeit Latvijā vēl divdesmit gadus pēc atgriešanās savā zemē.

Šodien iepazīsimies ar jaunu personu – jūdu Nehemiju, kurš bija kļuvis par Persijas ķēniņa Artakserksa uzticības vīru – ķēniņa dzērienu devēju, pārraudzītāju, lai ķēniņš būtu drošs, ka kāds sāncensis vai naidnieks to nenoindē.

Ko Nehemija, dzirdējis ziņas, 4. pantā saka?

„*Kad es dzirdēju šīs ziņas, es sēdēju un raudāju un sēroju vairākas dienas; es arī nemitējos gavēt un griezties ar savām lūgšanām pie debesu Dieva.*“

Par ko tad īsti raudāja un sēroja, gavēja un Dievu lūdza Nehemija vairākas dienas? Vai tie bija sagrautie Jeruzālemes mūri un sadedzinātie vārti? Par mūru gruvešiem jau būtu gandrīz smieklīgi sērot. Nē, viņš raudāja un sēroja par saviem tautas brāļiem, kas bija lielā nelaimē un kaunā.

Vai nelaime bija sagrautie mūri? Nē, nelaime un kauns bija tas, ka septiņdesmit gadus pēc atgriešanās Jeruzālemē, šo mūru drupas nebija novāktas, mūri nebija atjaunoti. Par sagrautiem mūriem nebija ko kaunēties. Tos noplēsa svešnieki, iekārotāji. Par sadedzinātem vārtiem nebija ko kaunēties. Varai – ļaunai, postošai varai nevar pretoties, ja ir tikai nedaudzi. Bet ir jākaunas, ja septiņdesmit gadus pēc atgriešanās, viss vēl ir palicis kā bijis.

Vai mēs, latvieši, kaunāties par savu nespēju divdesmit gados sakārtot savu valsti? Nupat, kādā konferencē Spānijas pārstāvji pretojušies, ka tie esot salikti vienā grupā ar klibo Latviju un Grieķiju, kā to lasījām laikrakstos. Vai esam nelaimīgi un kaunāties, kad mūsu Saeima gandrīz pieņēma Latvijai atklāti postošu imigrācijas likumu, kur, nopērkot vecu būdu par 25 000 latiem, katrs krievs var kļūt likumīgs Latvijas iedzīvotājs?

Nehemija – tālu no Jeruzālemes, raudāja un sēroja – un lūdza debesu Dievu. Mēs saprotam, ka Nehemija raudāja, sēroja un lūdza, jo viņš mīlēja savus tautas brāļus, savu tautu un savu tēvu zemi, un Jeruzālemi. Mīlēja tālumā dzīvodams – tāpat kā mēs to darām...

Ieraudzījis savu bēdu pilno uzticības vīru, ķēniņš Artakserks jautā, kas noticis? Nehemijs vilcinoties izstāsta savas bēdas. Ķēniņš jautā, ko viņš, ķēniņš, lai dara? Nehemija pielūdz debesu Dievu un atbild:

„...*sūti mani uz Jūdu, uz manu tēvu kapu pilsētu, lai es to atkal uzceļu*“ (Neh. 2:5).

Un ķēniņš atļauj Nehemijam to darīt. Nehemija pēc ceļojuma, kurā viņš sastop sašutušus ierēdņus par to, ka ir radies kāds, kas grib jūdiem palīdzēt, stāsta:

„*Tā es nonācu Jeruzālemē un sabiju tur trīs dienas. Tad es naktī piecēlos, es un daži līdz ar mani, un es nestāstīju nevienam, ko mans Dievs ir ielicis manā sirdī, lai darītu Jeruzālemes labā. Un es izjāju naktī pa Ielejas vārtiem virzienā uz Pūķu avotu līdz Mēslu vārtiem; es tad apskatīju arī Jeruzālemes mūrus, kas bija noārdīti, tās vārti iznīcināti ar uguni*“ (Neh. 2:11-13).

Viņš apjāja un apstaigāja tai naktī visapkārt Jeruzālemei, aplūkojot sagrautos mūrus.

Tālāk viņš apraksta savu turpmāko rīcību 16., 17. un 18. pantā:

„*Bet ļaužu priekšnieki nezināja, kurp es biju gājis un ko es biju darījis. Līdz tam es arī vēl neko nebiju jūdiem, viņu priesteriem, labiešiem, priekšniekiem un pārējiem, kam būtu jā rūpējas par celšanas darbiem, ziņojis.*

Tagad nu es sacīju viņiem: „*Jūs redzat nelaimi, kādā mēs esam, ka Jeruzāleme ir izpostīta un tās vārti sadedzināti ugunī. Nāciet un uzcelsim atkal Jeruzālemes mūrus, lai mēs vairs ilgāk nebūtu par apsmieklu!*“

Un es stāstīju viņiem par sava Dieva roku, kas ir bijusi labvēlīgi izstiepta pār mani, un arī par ķēniņa vārdiem, ko viņš bija man teicis. Un viņi sacīja: „Celsimies un celsim!”

Celsimies un celsim!

Vērtēsim, kas bija un ko darīja Nehemija?

Viņš bija ieguvis uzticību un vietu Persijas ķēniņa galmā, tā tad viņam bija neparastas, varbūt varētu teikt izcilas rakstura īpašības. Ievērojiet, 140 gadus pēc jūdu nokļūšanas svešumā, viņš joprojām jutās savas tautas piederīgais. Viņam sāpēja savas tautas posts, kaut gan viņš dzīvoja greznajā galma vidē. Viņš pielūdza debesu Dievu par savas tautas nelaimi un kaunu. Nonācis Jeruzālemē, viņš nepaļaujas uz citu cilvēku nostāstiem, bet naktī pats apskata postažu. Saaicinājis jūda vadītājus viņš tiem nepavēl tūlīt iet darbā un atjaunot mūrus. Viņš saka:

„Jūs redzat nelaimi, kādā mēs esam..“ – viņš ietver arī sevi šai nelaimē, esošajā jūdu kopībā, griežoties pie viņu jūtām: „lai mēs ilgāk nebūtu par apsmieklu..“ Un viņa aicinājums ir vienkāršs: *„Nāciet un uzcelsim Jeruzālemes mūrus!”* Arī es celšos un piedalīšos, un strādāšu, tas nebūs tikai „reņģu ēdēju” darbs. Neapšaubāmi, Nehemijam bija neparastas vadītāja spējas.

Bet mēs Latvijā, skriet, bēgam no vadītāja vārda kā žīds no krusta, kā to saka mūsu sakāmavārds. Vadītājs! – Dieva dēļ, ne... Mēs pat rakstu valodā esam atmetuši šo vārdu. Pat partijas „Visu Latvijai“, kas stāvēt un krītot par Latviju, raksti visur runā par līderiem... nemaz nerunājot par vienkāršo tautu un kur nu vēl žurnālisti... Rīgas žurnālā „Baptistu Vēstnesis“ nesen bija raksts par līderības kursiem... Aizsūtīju autoram, mācītājam, e-pastu: vai cilvēkiem, ātri lasot, tas neizraisīs domu par līderības kursiem. Pieņemot, ka tas vārds varbūt tagad Latvijā nav pazīstams, paskaidroju arī, kā saprotam vārdu līderība. Viņš aizstāvējās, ka vārdā esot gaŗais „ī“, un ka no svešvārdiem nevarot izbēgt, jo mums neesot atbilstoši jēdzieni...

Jā – līders ir tāds „riktīgs“ cilvēks, kas izskaidro amerikāņu principus un tad aizbrauc, un liek tevi mierā. Bet ar vadītājiem ir traki – tāds kā Nehemija, kas aicina, lai visi strādā un nojauc drupas un ceļ mūrus...

Celšanas darbi aprakstīti 3. nodaļā. Daži gaŗā stāsta fragmenti:

„Tad cēlās augstais priesteris Ēljašibs un viņa priesteru brāļi un uzcēla Avju vārtus.. Aiz viņiem strādāja Jerikas vīri.. Aiz viņiem laboja Usiēls.. ..un citi, kas bija zeltkaļi.. Aiz viņiem laboja Benjamīns.. ..preņ savai mājai.. ..Maāseja dēls, pie savas paša mājas.. No

Zirgu vārtiem uz augšu laboja priesteri, katrs pie savas mājas.“

...un tā tālāk, un tā tālāk. Mēs te nevaram un nav vajadzīgs pieminēt visus vārdus un cilvēku grupas. Kad viņu ienaidnieki dabuja zināt, ka darbs sokas, viņi nolēma uzbrukt Jeruzālemei. To nojautis Nehemija stāsta:

„Tad es novietoju aiz mūra zemākajās vietās ļaudis pēc ciltīm ar zobeniem, šķēpiem un stopiem.

Un nastu nesēji strādāja ar vienu roku kraudami, kamēr otrā turēja metamo šķēpu. Un cēļēji, kamēr cēla, bija apjoņti ar savu zobenu..“ (Neh. 4:13, 17, 18)

Kādas ir tās drupas, kas mums jānovāc? Kas jāceļ vietā? Kas ir mūsu, katra viena latvieša, aizsardzības mūra galvenā daļa?

Pašapziņa.

Apziņa, ka es esmu latvietis. Apziņa, ka mēs esam tikpat vērti kā visas citas tautas. Apziņa, ka manī ir sevišķas vērtības un īpatnības, kādas nav citām tautām, jo es esmu latvietis. Vai tā tāda pārākuma dižošanās? Nē, cilvēks ar pārākuma apziņu parasti lāpa savu mazvērtības izjūtu. Citām tautām ir savas īpatnības un vērtības, kādu nav mums.

Lai es varētu būt pašapzinīgs latvietis, īsts cilvēks, man ir jābūt pamatiem šo drupu vietā. Drupas mūsu dvēselē radušās, velnišķīgai varai šos mūsu dzīves pamatus drupinot, nogāžot un to vietā uzstādot melus, naidu, sevis nicināšanu un noliegšanu.

Kādi tad ir pamati, uz kuriem mēs katrs varam celt šo aizsardzības mūri? Es pasvītrotu, tas ir katra paša personīgs darbs, tāpat kā tie tur Jeruzālemē laboja mūri katrs savas mājas priekšā. Šie pamati ir: mīlestība uz latviešu valodu, mīlestība uz savu tautu, mīlestība uz savu zemi un valsti – Latviju. Būtībā – cieņa un mīlestība uz visu to, kas es esmu un vēlos būt. Bet šī mīlestība nevar būt tikai jūtas. Tai jābalstās zināšanās par mūsu valodu un tās kopšanu un dārgu turēšanu, zināšanās par mūsu izcelsmi un vēsturi, savu varoņu, kas devuši savas dzīvības, pieminēšanā.

Jūs sapratīsiet, ka tas ir liels un grūts darbs. Kā lasījām, Jūdejā pie mūriem strādāja gan ļaužu grupas, priesteri, ieskaitot augsto priesteri, Jerikas vīri, pat smalkie zeltkaļi un daudzi, kas atjaunoja mūri savas mājas priekšā. Bet visam sākumā bija Nehemijas aicinājums:

„Nāciet un uzcelsim atkal Jeruzālemes mūrus, lai mēs vairs ilgāk nebūtu par apsmieklu!”

Lai cik savādi tas arī neizklausās, atgriežoties no trimdas, atkal brīvību atgūstot: ar brīvību vien nepietiek. – Ar brīvību vien nepietiek! – Varenie Atmodas laiki,

grāmatu visas tautas acu priekšā, tad visa tauta piecēlās kājās. Un viņš lasīja no tās no gaismas līdz pusdienai un visas tautas ausis bija vērstas uz bauslības grāmātu.

Un Ezra slavēja to Kungu, lielo Dievu un visa tauta atbildēja: „Amen! Amen!“ , paceldami uz augšu savas rokas; tad viņi noliecās un zemojas tā Kunga priekšā ar vaigu līdz zemei,

Un Nehemija... ..un rakstu mācītājs-priesteris Ezra, un leviti, kas apmācīja tautu, sacīja uz visu tautu: „Šī diena ir svēta tam Kungam, jūsu Dievam; nesērojiet un neraudiet!“ – jo visa tauta raudāja, kad viņi dzirdēja bauslības vārdus“ (Neh. 8: 1-9).

Tauta raudāja, bauslību dzirdot, jo viņi nebija tai paklausījuši. Viņi varbūt to pirmoreizi dzirdēja. Mums jau 2. lekcijas pārrunās prāv. Vārsbergs norādīja, ka bauslība, „Tora“, savā galīgā formā tika uzrakstīta, sakopota, Bābeles trimdas laikā.

Un jūdu tauta no šī laika, sanāksmes Ūdens vārtu priekšā, sāka sekot bauslības prasībām. Viņi tūlīt rosījās uz Būdiņsvētku svinēšanu, pilntiesīgais Israēla dzimums nošķīrās no svešniekiem, visi labieši ar Nehemiju priekšgalā parakstīja stipru derību ar to Kungu.

Tas bija jūdu tautas atdzimšanas sākums.

Kādu grāmatu mēs, kājās stāvot, būtu ar mieru noklausīties no rīta gaismas līdz pusdienai?

Gan nevienu, gan nevienu. Protams, mums pašiem tagad katram ir gramatas, Bībeles un citas gudras, interesantas, ievērojamas vai arī tikai laika kavēkļa gramatas. Mums nav jāklausa, mēs paši lasām.

Bet domājot par aprakstīto notikumu, vai mēs nebūtu ieguvēji, kādreiz tikai klausoties?

Toreiz Rīgā, Doma laukumā bija Dziesmu svētku atklāšanas svinības. Pieteicējs bija kāds aktieris, man nepazīstams, viņa vārdu neievēroju un neatceros, bet viņa latviešu valoda, notikumus piesakot, bija tik daļa, dzidra un izteiksmīga, ka es būtu viņu stundām klausījies, lasot telefona grāmātu. Cik latviešu valoda var būt daļa un sirdi pacilājoša! Protams, viņš bija profesionāls aktieris. Neko neatceros, kas tur raibā virknē notika, tikai šo pieteicēju un viņa brīnišķīgo latviešu valodu. Nekad pirms tam nezināju, cik tā var būt skaista.

Man šķiet, ka mēs pensionāros izmēģināsim lasīt un klausīties. Mums ir vismaz pāris lasītājas, kuŗas ir vērts dzirdēt. Ko lasīt? Latviskuma paturēšanai un stiprināšanai – mūsu tautas dziesmas. Noteikti mūsu tautas dziesmas, mūsu tautas lielāko dārgumu, mūsu tautas dvēseles avotus.

Tautas pastāvēšana balstās uz tautas valodu. Tautas

kultūra balstās uz valodu. Pazūd valoda – pasaules vēstures brikšņos pazūd tauta.

Mums bija Atmoda – atgūstot brīvību. Tagad mēs gaidām atdzimšanas aicinājumu, siržu atdzimšanas aicinājumu, lai mēs kļūtu par tautu, par latviešu tautu, par mūsu mīlās Latvijas cēlējiem un sargātājiem.

Kā tas panākams? Kā tas panākams, ja mums nav tāda Dieva vadīta un inspirēta vadītāja, kāds bija Nehemija? Bet arī Nehemija nebūtu varējis izdarīt lielas lietas, ja nebūtu priekšnosacījumi, emocijas viņa tautā – tie bija nalaimīgi par savu stāvokli drupu Jeruzālemē un tiem bija kauns. Tās bija pamatvienības atdzimšanas pārmaiņām. Viņi nebija apmierināti ar savu dzīvi. Tā, kad viņus aicināja celties, viņi cēlās. Kad viņi beidzot dzirdēja Dieva bauslību, viņi visi raudāja un tai pieķēras, sāka darīt Dieva prātu.

Ir ārkārtīgi grūti cilvēku dzīves gaitu un nostāju mainīt, ja viņi ir apmierināti, vienaldzīgi, imūni pret katru pārmaiņu. Man šķiet, ka mūsu tauta Latvijā un pasaules malās tāda nav.

Atcerieties kādas atlaistās skolotājas, bezdarbnieces e-pastā teiktos vārdus, kuŗus es jau citēju iepriekšējā lekcijā: „Sabiedrībā valda milzīgs negatīvisms un vilšanās, bezcerība un jaunas dusmas par valstī notiekošo.“

Negatīvisms, vilšanās, bezcerība, jaunas dusmas... Man visvairāk iepriecina, cerīgu dara tie pēdējie vārdi: jaunas dusmas! Tie sajūt gruvešus sev visapkārt! Kaut mūsu tautai rastos cilvēki, valstsvīri, kas saprastu, ka šiem cilvēkiem jādod virziens uz viņu pašu un tautas, un valsts atdzimšanu. Ka nepietiek tikai ar skaistiem un labiem vārdiem, labiem solījumiem un jaunām, labām programmām, jaunām partijām. Mums jāmeģina, jāatrod ceļš, kā pārmainīt cilvēku – izmantojot Jaunās dusmas, kā sākuma punktu. Un šīs pārmaiņas var gan būt labestīgas, jauna ceļa sākums mūsu tautas un valsts dzīvē, gan postoša naida pilnas un mūsu tautas un valsts norieta sākums. Kuŗa partija vai partijas to sapratīs un to izmantos, vienadi vai otrādi, būs ieguvējas nākamajās vēlēšanās. No patiesības noklusēšanas glēvuma, savas valodas lietošanas glēvulības mums jātiek laukā.

Latvijas Valsts valodas komisijas priekšsēdētājs Andrejs Veisbergs 20. martā, sarunā ar „Latvijas Avīzes“ žurnālisti Ināru Mūrnieci teicis: „Latviešu valodas likteni neizšķirs nauda, valodas kopšanai piešķirtais finansējums, bet gan izšķirs pašu latviešu griba un vēlme runāt latviski.“

Bez tā nav iespējams kļūt par to pašapzinīgo cilvēku, latvieti, kas ir Latvijas nākotnes cerība un balsts.

Kristus vārdā esam sūtīti

2. Kor. 5:20

Pavasara rīts. Saules stari apmirdz Vecrīgas senatnīgo namu kārniņu jumtus un atspoguļojas kalto bruģakmeņu klājā Doma laukumā. No Daugavas viļņu klaida spirts rīta vējš iestrāvo vecpilsētas šaurajās, likumainajās ieliņās. Steidzīgie gājēju soļi ved uz Rīgas Vēstures un Kuģniecības muzeju (agrāko Doma muzeju), kur otrā stāva Kolonnu zālē šodien, 22. aprīlī, teoloģiska konference ar moto: „Kristus vārdā esam sūtīti”. Konferenci rīko Laterāna Pontifikālās universitātes filiāles Rīgas Teoloģijas institūts, Rīgas Augstākais reliģijas zinātņu institūts kopīgi ar Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas (LELB) Lutera Akadēmiju. Zāli, kurā ir ap pāris simt vietu, pilda Rīgas Katoļu Garīgā semināra audzēkņi melnās sutanās, Lutera Akadēmijas studenti (bez īpašām pazīšanas zīmēm), teologi, profesori, Baznīcu vadības pārstāvji un arī mēs – interesenti, kuŗi par konferenci esam uzzinājuši paziņojumā Latvijas luterāņu avīzes „Svētdienas Rīts” slejās.

Sastopu vairākus pazīstamus luterāņu mācītājus, kuŗi kalpojuši un vēl tagad kalpo mazajā koka gulbūves Jaunciema luterāņu baznīcīņā manas dzīves vietas tuvumā Rīgas nomalē, Ķīšezera krastā, priežu meža malā. Tie ir: mācītājs Jānis Ginters (tagad kalpo Rīgas ev. luterāņu Jaunajā Ģertrūdes baznīcā, kā arī Agris Sutra un Mārtiņš Irbe, kuŗi arī tagad pārmaiņus kalpo Jaunciemā.

Konferenci atklāj un vada Rīgas Augstākā reliģijas zinātņu institūta direktors Dr. theol. Zbigņevs Stankevičs.

Īsu uzrunu saka apustuliskais nuncijs archibīskaps Luidži Bonacci. Romas pāvests Benedikts XVI šo gadu ir pasludinājis par Priesterības gadu. Katoļu Baznīcas kardināls Latvijā Jānis Pujats apsveic konferences dalībniekus. Viņš atzīmē, ka šī ir otrā konference, kuŗas tema akceptēta kopīgās starpkonfesionālās sarunās ar LELB archibīskapu Jāni Vanagu. Pirmā, līdzīga rakstura starpkonfesionāla konference notika 2009. gadā vasarā, tās tema bija par apustuli Pāvilu („Bēdas man, ja es Evaņģeliju nesludinātu!” – 1.Kor. 9 : 16), tajā nolasītie referāti apkopoti tematiskajā izdevumā „Terra Mariana” (agrākais nosaukums: „Ejiet un māciet!”), kuŗu varam saņemt pie ieejas konferences zālē. Šodienas konferences tema atbilst Priesterības gadam: par Kristus aicinājumu un uzticēto sūtību (misiju)

– kā diakoniem, presbiteriem, bīskapiem, priesteriem – kalpot un pasludināt Evaņģelija vēsti.

Mēs, evaņģēliskie kristieši, izprotam, ka katrs Kristus māceklis, sekojot Jēzum, ir saņēmis aicinājumu būt par Evaņģelija vēstnesi pasaulē, ka draudzes sūtība ir „priesterība”, ka garīdznieka pienākumi nav vienīgi „svētdarbības”, sakramentu pasniegšana, bet gan Evaņģelija pasludināšana. Mūsu izpratne par sūtību (svešvārdā: *misiju*) pamatojas uz Kristus pavēli, kuŗu lasām Mateja evaņģelijā 28 : 19,20. Tāpēc arī ar interesi gaidīju Ogres baptistu Trīsvienības draudzes mācītāja, Latvijas Kristīgās Akadēmijas asociētā profesora, Dr. theol. Ilmāra Hirša lekciju „Draudze kā priesterība I Pēterā vēstulē”.

Dienas kārtībā paredzētie referāti seko viens otram.

Rīgas Teoloģijas institūta students Edijs Silevičs pastāsta interesantus vēsturiskus faktus par Sv. Jāni Mariju Vianeju, kuŗš kā katoļu priesteris darbojies XVIII –XIX gadsimtu mijā kādā nelielā lauku kopienā Dienvidfrancijā. Bez īpašas teoloģiskās izglītības, vēlu sēdies skolas solā, liels augumā, ar vāju atmiņu, bet ar gandrīz pārdabisku intuīciju. Jau no agras jaunības sajutis aicinājumu kļūt par garīdznieku. Pēcrevolūcijas gadu Francijas pagrimuma apstākļos daudzus gadus uzticīgi kalpojis nelielajā lauku draudzē, palīdzējis trūcīgajiem, centies atmodināt ļaudīs mīlestību un ticību Dievam. Nesamierināmi nostājies pret svētdienas un svētku dienu neievērošanu, apkarojis alkoholismu, iedzīvotāju rīkotās ballītes un dejas nosaucis par nešķīstību, nav ļāvis visam tam notikt. Iemantojis iedzīvotāju mīlestību un uzticību, vēlāk kļuvis par plaši pazīstamo Arsas prāvestu. Viņš pratis runāt ar savas draudzes locekļiem viņiem saprotamā valodā. Viņš mācījis lūgties, aicinājis uz regulāru dialogu ar Dievu, pats dzīvojis ļoti askētiski, miris 33 g. v. Vēlāk viņš ticis kanonizēts.

Rīgas Teoloģijas Institūta direktors Dr. theol. Pauls Kļaviņš iepazīstina ar kardināla Racingera (tagad pāvests Benedikts XVI) uzskatiem par priesterību. Pēc katolicismā valdošā uzskata Vecās Derības priesterība gūst piepildījumu Jaunajā Derībā. Pēc Racingera domām priesterim ir vidutāja loma kristieša attiecībās ar Dievu, lai veidotu ciešu saikni ar Kristu. Vēstulē Galatiešiem 3 : 20 apustulis Pāvils saka: ”Kur viens, tur

nav starpnieka, bet Dievs ir viens vienīgs.” Baznīcā kā „Kristus miesā” Kristus ietver visus tās locekļus. Tiek pasvētīts, ka Svētais Gars ieceļ priesterus. Apustulis Pāvils savos „atvadu vārdos” (Ap.d. 20 : 28) saka: „*Tāpēc sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kuŗā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko viņš pats ar savām asinīm ieguvis par tpašumu.*”

LELB archibīskaps Jānis Vanags runā par „Garīgo amatu LELB (Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas) un LELBĀL (Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas ārpus Latvijas)” kopīgās Sinodes pieņemtajos Noteikumos. Par sevi archibīskaps saka, ka viņš vairāk ir kā „Baznīcas praktiķis”, nevis akadēmisks teologs. Viņš agrāk, periodā pirms Latvijas neatkarības atjaunošanas, ir bijis ķīmijas skolotājs, tādēļ ir paradis prasīt, lai lietas tiktu formulētas skaidri un nepārprotami. I Pēterā vēst. 4 : 10 ir Dieva dots uzdevums, kas attiecas uz katru draudzes loekli: „*Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam, kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namtuŗi.*” Garīgā amata nesējiem - vecajiem ir dots uzdevums „ganīt draudzes”, kā to lasām Ap. d. 20 : 28 , kā arī I Pēt. 5 : 2. Var likties dīvaini, ka Jaunajā Derībā atrodamajā lielajā garīgo amatu daudzveidībā nesastopam vārdu „priesteris”, to vienīgi atrodam Jāņa Atklāsmes grāmatā. Apustulis Pēteris saka, ka visi kristītie ir „ķēnišķīgi priesteri” (I Pēt. 2 : 9). No Vecās Derības laikiem priesterā amats saistīts ar upurēšanu, uz ko norāda arī Ap. d. 20 : 28, Vēst. Ebrejiem 5 : 1 un 8 : 3. Bet mums ir Kristus – Augstais priesteris, kas upurējis: „*... ne ar aŗu un teŗu asinīm, bet ar savām paŗa asinīm, un reizi par visām reizēm iegājis svētnīcā, panākdams mūŗīgu pestīŗanu*” (Vēst. Ebr. 9 : 12). Jaunā Derība nesniedz skaidrus norādījumus par garīgajiem amatiem. Par dažādām spējām un dāvanām kalpot apustulis Pāvils raksta vēstules Romieŗiem 12.nodaļā un arī I Korintieŗu 12. nodaļā. Tātad Jaunajā Derībā nav skaidru priekŗrakstu par garīgajiem amatiem. Œo amatu meklējumos Baznīca ir gājusī tāpat kā Magelāns, kas izdarīja savus atklājumus, kaut arī viņam līdz tam nebija pat skaidras jūras braucienu kartes. Archibīskaps savā referātā apstājas pie Baznīcas vēstures un vairākiem konciliem, kuŗos tika izvīrīti un apstiprināti garīgie amati. Apustuliskais amats ir kā Dieva dāvana. Jēzus bija Dieva sūtīts un aicināja 12 apustuŗus. Viņi tālāk uzlika rokas un nodeva svētību bīskapiem. Tādējādi tālāk turpinājas roku uzlikšana un amatu svētīšanas ķēde, ko pats Kristus bija iesācis. Kristieŗu draudzes izraudzīja un iecēla kalpošanas amatos piemērotus cilvēkus. Baznīca palika pie augŗāmceltā Kristus un izraudzīja ļaudis garīgās kalpošanas amatiem Svētā Gara vadībā.

Reformācijas sākumā Melanchtons bija apņēmbas pilns paturēt bīskapu amatu, kaut arī uzskatīja, ka tā ir cilvēku izveidota kārtība. Sūtības pamatā ir harizmātiskā kalpošanas dāvana. Kā piemēru runātājs min garīgos kalpotājus latvieŗu luterāņu kopienā tālajā Sibīrijas novadā Lejas-Bulānā, kuŗi ilgu laiku ir kalpojuŗi ar Vārdu, bez tiesībām izdalīt sakramentus. Rezumējot dzirdēto, konferences vadītājs Dr. theol. Zbigņevs Stankēvičs atzīmē, ka dzirdētajā atspoguļojas mūŗsenā spriedze starp harizmātisko un hierarchisko dimensiju. Luteriskā Baznīca atŗķīrbā no katoliskās Baznīcas minētās dimensijas mēģina sabalansēt savādāk.

Teoloģijas maģistre Laila Čakare, kuŗu pazīstam no viņas aktīvās darbības Latvijas Bībeles biedrībā, runā par Kristus priesterību Vecās Derības pravietojumos. Runātāja apskata Dieva norādījumus pirmajiem cilvēkiem par upurēšanu un tātad arī zināmā mēŗā par priesterību jau tūlīt pēc izraidīšanas no Ēdenes; kā arī Visaugstā Dieva priestera Melhisedeka upuri Ābrāma laikā (I Moz.14: 18-20), un Sinaja kalnā saņemtās pavēles, kā arī Caharijas pravietojumos aprakstīto. Kā to parāda apustulis Pēteris, Kristus kā vienīgais Augstais Priesteris uztic saviem sekotājiem kļūt par „svētu priesteru saimi”, iedroŗinot tos būt „ķēnišķīgiem priesteriem.”, tiem, kas „citkārt nebija tauta.., kas nebija apŗēloti, bet tagad ir apŗēloti..”, un pamāca, kā lai kalpo un kā lai dzīvo pagānu starpā (I Pēt. 2: 5b,10b,12,15 utt.).

LELB Lutera Akadēmijas rektors Dr. theol. Viljams Veinrihs pasniedz lekciju par mācītāja amatu Jāņa evaņģelijā ar Kristus teikto vārdu moto: „Es esmu vīnakoks, jūs tie zari” un Latvijas Universitātes Fakultātes Dekāns, mācītājs Dr. theol. Ralfs Kokins referē par amata un kalpošanas izpratni Pāvila vēstulēs.

Katoļu priesteris no Rīgas Garīgā semināra Juris Jalinskis ar savu uzstāŗanos parāda, ka nākamie garīdznieki, kuŗu sagatavošanā un apmācībā viņš piedalās, patīs labi rūpēties par cilvēku savstarpējam attiecībām, centīsies sekot Jēzus paraugam. Viņš citē Mat. 9 : 36 : „*... Un kad Jēzus ļauŗu pulkus redzēja, sirds viņam par tiem ieŗēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana.*” Runātājs uzsver, ka garīgo amatu pildot, ir četri uzdevumi: 1) audzināšanas darbs; 2) profilakse; 3) glābšana; un 4) terapija. Audzināšanai jānotiek saskaņā ar Evaņģeliju; profilakses uzdevums ir – pasargāt un saredzēt riskus, kas varētu novest krīzē, un no tiem izvairīties; pievest īstajam Glābējam – Kristum. Priesterim pēc runātāja domām jābūt kā terapeutam, kas mīlestībā ārstē, tai skaitā arī alkoholismu, no kuŗa var

rausties izlaidība. Tālāk runātājs citē Marka ev. 3 : 14 „... viņš iecēla divpadsmit, lai tie būtu pie viņa un viņš tos izsūtītu sludināt.”

Dr. theol. Ilmārs Hiršs nolasa skaidri formulētu lekciju : Draudze kā priesterība I Pēterā vēstulē”, kuŗu viņš demonstrē ar ļoti labiem uzskates materiāliem. Viņš saista Jaunās Derības draudzi (*ecclesia*, „Kristus miesa”) ar Vecās Derības dievkalpošanas kārtību un pravietojumiem. Priesterība Vecajā Derībā ir Jahves nokārtota. Jaunus šī kalpošanas darba aspektus saredzam pravieša Jesajas 61. nodaļā. Apustulis Pēteris runā nevis tikai par priestera kalpošanas svētumu, bet par visas draudzes kalpošanu un tās svētumu (I Pēt. 1: 15,16.). Saiešanas telts un tās priesteru vietā nāk „dzīvu akmeņu garīgais nams” un „svētu priesteru saime”. Viena aina nomaina otru, un tās ir savstarpēji saistītas (eksplicētas) (I Pēt. 2 : 5). Lektors uzsver, ka Jaunās Derības priesterības iekšējais saturs ir svētums. Dieva tautai jāizceļas ar svētu dzīvi. Rezumējot dzirdēto, konferences vadītājs pasvītro, ka draudzes uzdevums ir pasludināt. „Svēts” nozīmē „nošķirts”, nevis svētulīgs.

Daudzi no šodienas konferences dalībniekiem būtu vēlējušies noklausīties programmā pieteikto Tartu universitātes doktoranta mācītāja Gunta Dišlera stāstījumu par XIX gadsimta vidus latviešu pareizticīgo priesteri Dāvidu Balodi. Minētā uzstāšanās izpaliē, jo G. Dišlers nav varējis laikus atgriezties no ārzemju brauciena. Viņa lidmašīnas lidojumu aizkavējuši Īslandes vulkāniskie pelni, kas šajās dienās apturējuši lidmašīnu satiksmi gandrīz visā Eiropā.

Toties noklausāmies Rīgas Jēkaba katedrāles priestera Ilmāra Tolstova lasījumā karmelītes, mātes Terēzes priekšstatus un vēlējumus par to, kādam pēc viņas domām jābūt priesterim.

Zīmīgi ka svētdienā pēc aprakstītās konferences Rīgas radio I programmas raidījumā „Lai nāk Tava Valstība!”, ko regulāri dzirdam katras svētdienas novakarēs, bija temats par Evaņģelija pasludināšanu un par garīgo aicinājumu. Raidījuma vadītāja intervēja Rīgas Augstākā reliģijas zinātņu institūta direktoru Dr. theol. Zbigņevu Stankeviču, kā arī Rīgas Daugavgrīvas Baltās baznīcas un Jaunciema luterāņu draudžu mācītāju Mārtiņu Irbi. Z. Stankevičs liecināja, ka iepriekš vairākus gadu desmitus ir bijis inženieris Rīgā, bet Latvijas neatkarības atjaunošanas laika sākumā sajutis Dieva aicinājumu kalpot garīgajā darbā. Mācījies Ļubļanas universitātē Polijā, absolvējis teoloģijas fakultāti, pabeidzis doktorantūru un tagad kalpo kā priesteris katoļu baznīcā. Mācītājs Mārtiņš Irbe, kuŗš dzimis ASV, liecināja, kā veidojusies viņa karjera un pēc tam,

saklausot Dieva aicinājumu, viņš atsaucies garīgam darbam.

Neskatoties uz lielajām atšķirībām baznīcu un konfesiju skatījumā un izpratnē par priesterību, 22. aprīļa konferencē mācījāties saprast, ka uz visiem Kristus mācekļiem vienādā mērā attiecināms Kristus aicinājums, Viņa dotais uzdevums un sūtība sludināt Evaņģeliju un kalpot Visās baznīcās un konfesijās saprot, ka garīgajam amatam vajadzīgs Dieva aicinājums. Lai varētu nest Evaņģelija vēsti, garīdzniekam jāpiedzīvo Dieva tuvums un jāpaliē tajā.

Enoks Biķis,

Rīgā ieskaņots jauns

Viktora Baštika skaņdarbu tvarts (CD):

*Rekviēms,
Ziemsvētku kantāte,
garīgas dziesmas,
tautasdziesmu apdares.*

Piedalās:

*Jauniešu koris „Balsis“,
Latvijas Mūzikas Akadēmijas
jauktais koris,
Nujorkas Latviešu koris,
Vokālais ansamblis,
Latvijas Nacionālās operas
kamerorķestris,
Krišjānis Norvelis, bass
un citi solisti.*

Diriģents

Andrejs Jansons.

Pasūtīnāt:

*New York Latvian Concert Choir
c/o Gunta Aldzere
23 Schenck Ave Apt. 3bc
Great Neck, NY 11021
Tāl. 516 466 9453
Cena ar piesūtīšanu \$15.00*

Baptistu 61. Dziesmu diena Kalamazū

Pirmo reizi Amerikas Latviešu Baptistu Koŗu apvienības rīkotā gadskārtējā Dziesmu diena notika pilsētā, kur nav latviešu baptistu draudzes. Rīkotājam – Čikāgas latviešu baptistu draudzei tā bija liela uzdrīkstēšanās. Gan Latviešu ciemā pie Gaŗezera dzīvo četri draudzes locekļi un Rūdolfā un Rutes Kalnmalu mājā notiek ciema Bībeles stundas Kalamazū latviešu ev. lut. Apvienotās draudzes mācītājas Birutas Puiķes vadībā, kas solījusi savu un draudzes atbalstu un telpas, tomēr... Kad ideja par šo neparasto soli radusies ciema iedzīvotājam Gaidai Veidmanei, tad Rūdim Kalnmalam nav vajadzējis pierunāšanas. Bijušās Grand Rapidu latviešu baptistu draudzes locekle Ināra Groskurta apņēmusies saimniekot, pieteikti pāris lielāki draudzes locekļu ziedojumi – un Čikāgas draudze un Koŗu apvienība piekritusi neparastajam izkārtojumam.

Bet kā būs ar klausītājiem?

Šo rindiņu rakstītājs bija viens no tiem, kas cerēja, ka kādreizējā latviešu dziesmu un mūzikas lielpilsētā Kalamazū vēl būs palicis kodols, kam mīla latviešu mūzika un koŗu māksla. Kā ne! Dziesmu Vairoga koris sava diriģenta Arnolda Kalnāja vadīti gandrīz pilnā sastāvā pārcēlās no Vācijas uz Kalamazū, kopā ar spējīgiem koŗu priekšniekiem un rīkotājiem. Kas tur bija par dziesmu prieku! Smalkais komponists Ādolfs Ābele spēlēja ērģeles draudzē. Kur nu Roberts Zuika ar

saviem vīriem un rūpi, lai latviešu bērni iemācītos dziedāt tautas dziesmas. Rakstu krājums „Latvju Mūzika“ viņa redakcijā izvērtās par lielisku, neatvietojamu latviešu mūzikas klēti, kur vēl tagad varam brīnīdamies pasērst un atcerēties, cik dzīvs un liels ir bijis dziesmas un mūzikas spēks mūsu tautas dzīvē. Kalamazū arī dzīvoja un mūzicēja izcilais vijolnieks Voldemārs Ruševics, komponists Jēkabs Poruks, diriģents Jānis Zuika un tenors un arī Liezeres baznīcas atjaunotājs Pēteris Lielzuika.

Un Baptistu Koŗu apvienības 61. Dziesmu diena 2010. g. 25. aprīlī attaisnoja rīkotāju un klausītāju cerības. Bija ieradusies klausītāji gan no Kalamazū, gan Trejupēm, gan no Latviešu ciema. Dziesmu dienas koris bija diezgan īpatnējā sastāvā: seši soprāni, septiņi alti, četri tenori – un viepadsmit basi! Par tenoriem nebūtu ko brīnīties, tie vienmer mūsu koŗos ir maz – bet tikai sešas soprāna dziedātājas... Tomēr koris savā dziedāšanā parādīja apskaužamu līdzsvarotību. Ne velti virsdiriģents Arvīds Purvs savā uzrunā sarīkojuma otrā daļā teica, ka koŗa soprāni atbilda tautas dziesmas vārdiem: „Mazs bij tēva novadiņis, bet diženi turējās“. Dziedātāji no Bostonas, Bukskauntijas, Čikāgas, Filadelfijas, Klīvlāndes, Losandželosas un Toronto sabraukuši, dienu iepriekš sadziedājušies piecu stundu mēģinājumā, parādīja savu mūzikalitāti

Dzied kameransamblis, dir. Dagnija Bērziņa

jo sevišķi *a capella* dziesmās – Em. Melngaiļa „Kā briedis brēc“ (42. psalms), diriģents Arvīds Purvs; Ed. Baštika „Ziedoni“ un K. Līdaka „Tik brīnišķi“ (E. Vankina), dir. Ralfs Augstroze; kā arī neaizmirstamajā V. Baštika „Pateicības kantātes“ dziedājumā „Cik tālu ir rīti no vakariem“ (No 103. psalma), diriģente Gunta Plostniece, dziesmas piano dziedājumi izskanēja reti dzirdētā saskaņā un saliedētībā.

Koncertu sākās ar Dāvida Šmita spēlētu ērģeļu prelūdi. H. Pavasara „96. Dāvida dziesmu“ diriģēja Arvīds Purvs, ar Dāvida Šmita ērģeļu pavadījumu. Māc. Oļģerta Cakara sveiciens vārdi un draudzes dziesma ievadīja programmu.

V. Baštika aranžēto „Tu esi, Kungs, mans labais gans“ (pēc 23. psalma – Liesma) diriģēja Rūdolfs Kalnmals, Sarmas Aļles klavieru un Dāvida Šmita ērģeļu pavadījumā.

Kalamazū latviešu ev. lut. Apvienotās draudzes mācītāja Biruta Puiķe sveica dziedātājus un pateicās par dziesmu velti. Ē. Ešenalda „Pie Tava krusta“ (V. Lācekle) diriģēja Gunta Plostniece, sōlo dziedāja viņas brālis Gatis Ķeris, klavieru pavadījums bija Dāvida Šmita rokās. Liekas, viegli iemācama dziesma, bet jaunais spējīgais komponists dziesmā panācis īpatnēju noskaņu, arī sōlo dziedājumi bija vienkārši un pievilcīgi.

Kopkoŗa vienīgā nelatvieŗu komponista dziesma bija *T. Fettke* „Cik liels un godājams Tavs vārds“ (pēc 8. psalma). Tā skanēja pārliecinoŗi diriģenta Ralfa Augstrozes vadībā, ērģeles Dāvids Šmits, klavieres

Sarma Aļle.

Tradicionālo Dziesmu dienas meditāciju sacīja ALBA priekšsēdis māc. Dr. Uldis Ukstiņš, runājot par Atklāsmes grāmatas vārdiem.

Lielāks dziedājums bija A. Purva „Laiks“ (V. Dzelmiŗis), koŗa ievadā c-timpāns uzdod koŗim sākuma toni. Šoreiz Sarmas Aļles klavieres mēģināja aizstāt timpāna satraukumu, koŗim toni dabūt bija viegli – bet sitāmā instrumenta pietrūka... Diriģēja pats komponists, ērģeles – Dāvids Šmits. Dziedājuma raksts sakustina, darbu nevar noklausīties vienaldzīgi. Kompozīcijā būtiska ir arī klavieru un ērģeļu spēle – te nav tikai „pavadījumu“. Abi mūziķi un koŗis godam veica savus uzdevumus – man briesmīgi gribējās beigās applaudēt...

Programmā bija pieteikts kameransamblis. Kādreiz to sauca par jaunieŗu koŗi, bet jaunieŗiem iebraucot vīru un sievu gados, to sāka dēvēt par kamerkoŗi. Katrā ziņā, tajā dzied jaunākas balsis, arī tādas, kas lielajā koŗī vēl nedzied, arī diriģentes Dagnija Bērziņa un Vaira Gertnere aug un iegūst māku koŗa vadīšanā. Dziesmu izvēle, parasti, atspoguļo jaunās paaudzes interesi par visu jauno, kas notiek dziesmu pasaulē. *O. Fettke* „Tu esi gaisma“, *A. Herring* „Lieldienas dziesma“ un *T. A. Dorsey* „Dārgais Kungs, roku sniedz“ bija patīkamais kameransambļa sniegums, klavieres – Sarma Aļle un Dāvids Šmits.

Kopdziesma un kollekte – \$1, 570!

Trīs dziedājumus no V. Baštika „Pateicības kantātes“ diriģēja Gunta Plostniece. Par pērlīti „Cik

Draudzības stundas dalībnieki

tālu rīti no vakariem“ jau rakstīju. „Teici to Kungu, mana dvēsele“ (no 103. psalma) un kantātes beigu dziedājums „Teici to Kungu“ (no 95. psalma) izskanēja krāšņā cēlumā. Jāatzīmē, ka arī fortisimo dziedājumi bija saskanīgi, neviena balss neizdalījās, kā tas, palaikam, košos dzirdams, kad dzied „ar spēku un sajūsmu“. Kompozīcija samērā sarežģīta, bija gan dubultkvartets: Dagnija Bērziņa, Velta Nama, Silvija Augstroze, Ruta Ķere, Pēteris Aļle, Jānis Plostnieks, Pauls Barbins, Gatis Ķeris; gan Kolina Brauna flauta, gan Dāvida Šmita ērģeles, gan diriģentes Guntas Plostnieces zinīgās rokas, visu kopā saturot.

Pēc māc. Dr. U. Ukstiņa svētības vārdiem drīkstēja applaudēt... Paldies koristiem, ka viņi tomēr atkal apsēdās un visi noklausījāmies vareno Dāvida Šmita ērģeļu postlūdiju, kurai izskanot, skanēja pelnītie aplausi māsliniekam.

Dziesmu dienas otrā daļa notika blakus esošajā Latviešu centrā, kur ap 80 dziedātāji un klausītāji baudīja maltīti un priecājās par jauniešu priekšnesumiem. Jāatzīmē, ka tas latviešu baptistu draudzēs tā ir bijis no sendienām – mēs mācam saviem bērniem mūziku un

dziesmas un cenšamies dot izdevības uzstāties publikā. Tā arī šoreiz Tai (Tighe) ģimenes trīs bērni Aija, Kirils un Augustīns spēlēja vijoles, gan mātes Gunas (māc. Augusta Mētera mazmeita), gan Augustīns Dāvida Šmita klavieru pavadījumā, Augustīnam parādot jau it teicamu tehnisku gatavību. Visi trīs jaunieši arī dziedāja kameransambļa divās dziesmās, kuŗas diriģēja Vaira Gertnere un Sarma Aļle. Savukārt Rūdolfa Kalnmala mazmeita Liena spēlēja trompetes sōlo, arī mātei Džudītei pavadot, bet mazdēls Kristofers veikli skandināja populāras mandolīnu melodijas.

Sekojojot tradīcijai, uzrunas teica diriģenti Arvīds Purvs, Ralfs Augstroze un Gunta Plostniece, bet rīkotāji – Rūdolfs Kalnmals un rīcības komitejas priekšsēdis Pēteris Aļle pateicās dziedātājiem, darba darītājiem, klausītājiem un vietējai draudzei par atbalstu un sirsnīgu uzņemšanu. Tad vakara vadītājs māc. Oļģerts Cakars aicināja visus sadoties rokās un lielais plašais loks aizrautīgi nodziedāja mūsu tradicionālo beigu dziesmu „Šī saite mūžu dien“, kas brāļus vienot māk...“

Skaista un skanīga Dziesmu diena!

O. Cakars

LATVIJAS DRAUDZĒS

Vīlandes baptistu draudzei – 15

Vīlandes draudzes gadaskārtu ieskaņa jau iesākās ar marta pirmo svētdienu, kad, parasti, Latvijā draudzēs bauda Svēto Vakarēdienu. Tā tas bija arī šoreiz, taču pirms tam, izremontētajā kristību baseinā, draudzes mācītājs Ģirts Ašnevis kristībā bībelīgi pagremdēja divus brāļus un sešas māsas. Nedēļu vēlāk, 14. martā Vīlandes draudze pateicās Dievam par 15 darbības gadiem. Svētku dievkalpojumā dzied draudzes koris ar diriģentu Ēriku Ešvaldi pie klavierēm, bet diriģē jaunā diriģente Linda Naudiņa. Spēlē arī Elīnas Hercas zvanu ansamblis un saksafonists Māris Dižgalvis.

Elēna un Deivids Loidi no ASV jau ilgu laiku kalpo garīgajā darbā Latvijā, Elēnai ar savu izkopto balsi kuplinot koŗa skanīgumu.

Svētku viesis, runātājs, ir Valmieras draudzes mācītājs Andris Akmens. Viņa svētrunas temats: „Kā būt Kristus māceklim?“, par pamatu ņēmot Vēstules Titam 3:1-8.

Kopējo aizlūgšanu vada pensionētais māc. Pāvils Pallo. Svētku apmeklētāju vidū ir arī viesis no Brazīlijas,

Alfrēds Pēterlevics ar ģimeni, kuŗš Latvijā piedalīsies zinātniskā konferencē viņa specialitātē – fizikā.

Dievkalpojums ilgst, kā pie „baptistiem vecos laikos“ – divarpus stundas. Pēc tā vēl ir sadraudzība, kas dod atjaunotu ticības spēku rītdienas darbiem, kalpojot kā „gaismas bākaī“ apkārtējiem.

21. martā, draudzes gada sapulces dienā, draudzes sarakstā ir 121 locekļi. Sapulces gaitā pārvēlē visu draudzes padomi. Arī brālis Ādolfs Daniēls Liepiņš noliek priekšsēdētāja pilnvaras, lai turpmāk darbotos revīzijas komisijā, jo viņam laiku pa laikam jādodas pienakumos uz dzimto Brazīliju. Par jauno draudzes priekšsēdētāju ievēlē Māri Dižgalvi. Draudzē ir spēcīgs svētdienskolas darbs, jauno māmiņu un bērīšu nodarbības, tulkošana vāji dzirdošajiem. Otrdienas vakaros notiek jauniešu dievkalpojumi ar nosaukumu „Metro“.

Lai Dievs dod arī turpmāk māc. Ģ. Ašnevican to visu veikt un apvienot, sludinot Evaņģēlija vēsti šai rajonā!

Arbijs Lauva

Rīgas Āgenskalna draudzes 126. gada svētki

Lai arī draudzes gadasvētku pateicības dievkalpojums bija pārcelts nedēļu ātrāk – 14. martā, tomēr šīs svētdienas sniegotais rīts nebija par šķērslī piepildītam dievnamam.

Pateicības dievkalpojums sākās ar slud. J. Baloža 146. psalma lasījumu, kas izsaka svētību tiem, kas uz Kungu paļaujas. Kopdziesma „Dievs mūs aicinājis“ papildina lasīto un noskaņo klausītājus svētku programmai.

„Kas man ir draudze?“ īsās liecībās izsaka draudzes padomes locekļi. Dažas liecības.

Draudzes māc. E. Mažis: Man draudze, pirmkārt, asociējas ar slimnīcu, kur var saņemt dvēseles dziedināšanu; ar skolu, kur var mācīties kopā ar citiem pazīt Kristu, cits citu balstot.

Slud. J. Balodis: Draudze ir vieta Dieva darbam, vieta, kur jūtos saprasts, mēs nākam tādi, kādi esam un Dievs mūs pieņem.

Māc. Olafs Brūvers: Draudze bija mans bērnības izbrīns, sēdot un vērojot baznīcas kupolu ar zelta zvaigznītēm un lodziņu vidū. Tagad draudze ir manas garīgās mājas. Pieminu arī lielās Kristus draudzes kopumu, ko piedzīvoju, dažādās zemēs uzturoties.

Draudzes saimnieks Ilmārs Kleins: Bijis Golgātas draudzes un tagad 36 gadus Āgenskalna draudzes loceklis. 84. ps. 11. pants saka: „*Tiešām, viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstošas citas! Stāvēt pie dievnama sliedīša ir labāki nekā mājot bezdievības*

mājokļos!“

Vija Čerņevska, atbildīga par draudzes kafejnīcas darbu: Draudzē esmu 41 gadu. Draudze man ir mājas un ģimene, vieta kur aizlūgt par cilvēkiem, kopt personiskās attiecības ar Dievu.

Ēstere Roze, svētdienskolas darbiniece; Draudze ir kā brīnums, kas sastāv no dažādiem un nepilnīgiem cilvēkiem, bet kurus tomēr Dievs var lietot, pasludinot Evaņģēlija vēsti.

Svētku runātājs ir Cēsu baptistu draudzes mācītājs Oļegs Jermolājevs. Viņa temats: „Kristus ir pietiekams“, balstoties uz Pāvila vēstuli galatiešiem, kur Pāvils norāda draudzē tos, kas iedomājušies, ka ar Kristu vien nepietiek, bet ir jātur arī bauslība.

Cēsu draudzes mūziķi: Tabita Marhele, kuŗa dzied un spēlē pavadījumus ar sintezatoru, Ivete Reķe dzied un Tarmo Sildniks, spēlējot trompēti, izskan dziesmās: „Ticu Tev“, „Alleluja“, „Pateicos“ un Valda Idrišonoka „Trīs Vārdi“. Ivete Reķe skandē M. Jansona dzejoli „Tēvs lūdzos“(62. lpp).

Dievkalpojuma izskaņā arī Āgenskalna koris, jaunajos, violetajos apmetņosterpiēs, dzied G.F.Hendeļa „Svēts esi Tu“, diriģējot Andim Bērziņam. „Lai Dievu visi teic“ diriģē Inta Jūrmala. Vēl nobeiguma draudzes dziesma „Sūti savas draudzes laukos Jaunu pavasari, Dievs!“ . Pavadījumus spēlē Gunta Jukumsone.

Arbijs Lauva

Kaspara Šterna ordinācijas dievkalpojums Rīgas Mateja draudzē

2010. g. 18 aprīlis Rīgas Mateja draudzei, kuŗai gada sākumā bija 1153 locekļi, ir svētku diena.

Pasaulē gan šī ir vairāk drūmu sēru diena. Pirmkārt, jau Īslandes vulkāna izverdums ar pelnu mākoņiem, kas aptur vai visu Eiropas gaisa satiksmi. Otrkārt, tieši šajā svētdienā daudzās valstīs un dievkalpojumos ir klusuma un aizlūguma brīdis, pieminot Polijas tautu, tās prezidenta Leha Kačiņska un 95 pārstāvju traģisko bojāeju gaisa katastrofā Smoļenskas tuvumā.

Mateja baptistu draudzes dievkalpojumā ir daudz apmeklētāju un viesu, kas kopā ar garīdzniekiem: LBDS bīskapu Pēteri Sproģi, viņa vietnieku, draudzes mācītāju Pēteri Eisānu, mācītāju Aināru Baštiku un

Talsu draudzes mācītāju Aivaru Šķuburu ir pulcējušies, lai piedalītos sludinātāja Kaspara Šterna ordinācijā par pilntiesīgu LBDS mācītāju.

Kaspars Šterns nāk no Sabiles puses, dzimis 1979. g. 17 oktobrī un savu izvēli kļūt par mācītāju izdarījis jau 15 gadu vecumā. Skolā bijusi jāizpilda veidlapa par nākotnes interesēm. Viņš ierakstījis: „Sports un sociālais darbs“. Sporta skolotāja teikusi pravietiskus vārdus: tu būsi „sporta mācītājs“, kas nu ir piepildījušies.

Viņa garīgās dzīves iedīgļi sakņojušies tuvējā Talsu baptistu draudzē, pie māc. Aivara Šķubura, garīdznieka, kuŗam sporta un foto lietas ir bijušas sirdij tīkamas vienumēr.

Pēteris Eisāns, Ainars Baštiks, Kaspars Šterns un Pēteris Sproģis

Kaspars par sludinātāju ordinēts 2004. g. 16. maijā Rīgas Mateja draudzē.

Savā uzrunā viņš uzsvē savas dzīves trīs svarīgās izvēles: sekot Kristum, apprecēties un kļūt par mācītāju. Nu ir īstenojušies visi trīs sapņi.

Ordinācijas aktā Kasparam, viņa sievai Ilzei un dēlam Markusam rokas uzliek, Dievu aizlūdz, savas svētības dod mācītāji Aivars Šķuburs, Pēteris Eisāns un LBDS bīskaps Pēteris Sproģis.

Nu jau mācītājs, Kaspars Šterns ordinācijas runā balstās uz Rom. 10:13-15,17. Runātājs uzsvē, ka viņš ir paklausījis Dieva aicinājumam sludināt Labo Vēsti. Šis

ir sākums jaunam dzīves cēlienam, un izvēle paklausīt aicinājumam būs jāatkārto katru dienu.

Talsu draudzes mācītājs Aivars Šķuburs savu sveicienu uzrunu pamato uz 2. Kor. 12: 15 un novēl aizrautību darbā ticībā uz Kungu, mīlestībā pret visiem cilvēkiem.

LBDS bīskapa Pēteris Sproģa svētina pamatojās uz 2. Tim. 1: 7-9 par spēka, mīlestības un savaldības garu, ko Dievs dod saviem aicinātajiem. Viņš uzsvē aicinājuma pilnveidošanu uzticētajā garīgajā darbā.

Mūzikālo daļu sniedz Mateja draudzes jauniešu ansamblis Diānas Dravnieces vadībā, sintezatoru spēlējot Mārim Dravniekam un klavieres Klāvam Liepiņam.

4. aprīļa agrajā Kristus augšāmcelšanās svētku dievkalpojumā draudzes mācītājs Pēteris Eisāns bībelīgi pagremdēja 26 kristību kandidātus. Bez tam Mateja draudzei pievienojās vēl 8 citi, to skaitā no Skrīveriem pārcēlies pensionētais māc. Elmārs Baumanis ar dzīves biedri Elvīru, kā arī Lija Augstroze, Ralfa Augstrozes meita no ASV, kas studē vijoli mūzikas akadēmijā. Tagad draudzi vada četri ordidināti mācītāji, bet LBDS nu ir trīs radnieciski nesaistīti mācītāji Šterni: Arnolds – Liepājā, Andrejs – Golgātā un Kaspars – Matejā.

Arbijs Lauva

Cēsu baptistu draudzes Gadsimta projekts

Cēsu baptistu draudze dibināta 1909. gadā, nule kā aizvadījusi savu pirmo simtgadi. Pēdējos gados tā dievkalpojumos pulcējusies tā sauktajā Lauku luterāņu baznīcā, kurā savus dievkalpojumus noturēja vēl trīs kristīgās konfesijas. Cēsis ir nozīmīga Vidzemes pilsēta, kurā būtu nepieciešams, lūdzot un strādājot, tikties pēc stipras draudzes, kas spētu nest evaņģēlija vēsti apkārtējās pilsētās un ciemos. Līdzīgi kā 20. gs. sākumā Vidzemē darbojās „Vidzemes misija“, kurās ietvaros dibinājās virkne draudzes, ir nepieciešams lūgt un domāt par līdzīgu misijas darbu šodien.

Draudzes mācītājs Oļegs Jermalājevs, kurš ir arī pasniedzējs Kristīgās Vadības koledžā, ir pilns apņēmības, uzsākt ko jaunu. 2009. g. februārī Cēsu

baptistu draudze uzsāka „Gadsimta projektu“, jo draudzes darbs pēdējos gados ir paplašinājies un radusies nepieciešamība pēc savām telpām, lai varētu turpināt un pilnveidot draudzes kalpošanas nozares. Kopš projekta sākuma, vērstoties pie LBDS draudzēm ar lūgumu projektu atbalstīt, Cēsu draudze ir pateicīga Auces, Dundegas, Jelgavas, Līgatnes, Mazsalacas, Mērsraga, Rīgas Āgenskalna, Rīgas Mateja, Valmieras un Ventpils draudzēm par jau parādīto atsaucību. Kopš 2009. g. novembra draudze var jau darboties jaunajās telpās Ķiršu ielā 1. Zemes platība, uz kurās atrodas draudzes ēka ir 3500 m² liela. Galvenā draudzes nama ēka ir ap 400 m² liela. Sadraudzības draudze ASV mūs ir atbalstījusi ar nepieciešamo inventāru. Darījuma summa

ir 80 000 lati, 2009. g. ir samaksāti 51 000 lati: Cēsu draudze 15 000, LBDS draudzes 3500, pārējais nācis no ASV draudzes. Projekta pabeigšanai ir nepieciešami 28 500 lati, ko jācenšas sagādāt 2010. gadā. Projektam nav parādu. Cēsu draudze paļaujas uz Dieva vadību arī

šajā gadā. Ja Dievs jūs skubina palīdzēt, tad draudzes konts ir: A/S Swedbank, SWIFT:HABALV22, konts: LV30HABA05510247766196. (ASV caur ALBA, kasieris G. Sturmanis, 271 Winthrop Ln. Wayne, PA 19087-2153). – red.

Arbijs Lauva

Palīdzēsim Paplakas draudzei

*KO JŪS ESAT DARĪJUŠI VIENAM NO ŠIEM
MANIEM VISMAZĀKAJIEM BRĀĻIEM, TO JŪS
ESAT MAN DARĪJUŠI*
/Mt 25:40/

Labdien, brāļi un māsas Kristū! Sveiciens jums visiem no mazās Paplakas baptistu draudzes. Iespējams, ka daudzi nezina, kur tāda atrodas, tādēļ sniegšu jums nelielu ieskatu draudzes dzīvē. Paplakas draudze ir dibināta 1930. gadā, tā atrodas Kurzemē, Priekules novada Virgas pagastā. Sākumā dievkalpojumus noturēja brīvā dabā, bet jau 1930. gada 20. jūlijā tika ielikts pamatakmens draudzes dievnamam. Šī gada 26. septembrī draudze svinēs 80 gadu jubileju. Pa šiem gadiem draudze ir piedzīvojusi gan ziedu laikus, gan brīžus, kad pastāvēja nopietni iemesli draudzes likvidācijai. Tomēr acīmredzami, ka Dievam ir savi plāni, kādēļ šajā vietā jābūt tieši baptistu draudzei un šim dievnamam. 1945. gadā lielākā daļa no apkārtnes ēkām tika iznīcinātas, bet brīnumainā kārtā Paplakas baptistu dievnams, kaut arī pamatīgi cietis, tomēr netika pilnībā nopostīts. Uzņēmīgi brāļi apņēmas atjaunot dievnamu. Tas nebūtu iespējams bez citu draudžu atbalsta. 50-tajos gados ar Mateja draudzes atbalstu dievnamam uzlika jaunu jumtu. 1997.gadā ar Tāļivalža Vēsmaņa atbalstu tika remontētas dievnama telpas.

Diemžēl “laika zobs” nesaudzēja ne dievnamu, ne draudzi.

2006.gadā, kad man bija jāpārņem kalpošana Paplakas baptistu draudzē, neskaitot kalpotājus, kuŗi brauca no Liepājas Ciānas un Priekules draudzēm, dievkalpojumus apmeklēja 4 cilvēki no tuvējās apkārtnes. Tas bija nopietns lūgšanu un pārdomu laiks manai ģimenei par draudzes lomu un Dieva plāniem šajā vietā. Vēlreiz pārliecinājos, ka Dieva Vārds dod atbildi uz visiem jautājumiem. 2. Kor 12:9 mēs lasām: „Un Viņš ir sacījis: “Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” Tad, kad mēs jūtamies visnеспēcīgākie, Dieva plāni īstenojas visredzamāk.

Kādu dienu iezvanījās telefons, un mani lūdza izvadīt Mūžībā kādu mazu meitenīti. Izrādījās, ka bērnu mirstība šajā vietā nebija nekas ārkārtējs. Tāpat pavisam ikdienišķi bija tas, ka cilvēkiem nebija un nav arī šodien naudas, par ko bērniņu pienācīgi apglabāt. Bet Dievam visā šajā traģiskajā notikumā bija savi plāni. Piemiņas brīdī nākamajā dievkalpojumā bija sapulcējušies bērniņa radi, kuŗi nekad agrāk nebija pat domājuši, ka varētu kādreiz iegriezties šajā dievnamā, kuŗam bieži gāja gaŗām. Šodien liela daļa no šiem cilvēkiem regulāri apmeklē dievkalpojumus, un paši

Paplakas draudzes
svētdienskolas telpa

Lieldienu dievkalpojums
Paplakas draudzē

aktīvi aicina arī citus draugus un kaimiņus. Dotajā brīdī vidēji dievkalpojumu apmeklē 30-40 cilvēki, ieskaitot bērnus, jo šī sociāli nelabvēlīgā vide ir svētīta ar kaut ko ļoti īpašu – ar bērniem. Šobrīd Paplakas draudzes svētdienskolu apmeklē vidēji ap 15 svētdienskolnieku. Pašlaik divas svētdienas mēnesī ir tās reizes, kad bērni un viņu vecāki tiek ne tikai garīgi, bet arī fiziski paēdināti.

Šis ir bijis pietiekami ilgs laiks, lai saprastu, ka Jēzus joprojām cilvēkus aicina un uzrunā, un viņiem ir vajadzīga vieta, kur kaut dažas reizes mēnesī aizmirst savu nabadzību, atkarības un saņemt Dieva mīlestību, ko mēs, brāļi un māsas, būdami Kristus miesa, varam viņiem dot. Šiem cilvēkiem IR vajadzīga vieta, kur izrauties no šīs pasaules posta un bezcerības, kādā viņi dzīvo pašā Eiropas centrā. Mēs varam moralizēt par cēloņiem un sekām, kādēļ šie cilvēki dzīvo tā, kā viņi dzīvo, vai arī celties un doties uz to vietu, pazemībā kalpot šiem cilvēkiem un sludināt par vienīgo Ceļu, Patiesību un Dzīvību, kas var viņu dzīves izmainīt. Dievs ir svētījis Paplaku ne tikai ar bērniem, bet arī ar pieredzes bagātiem celtniekiem, kuŗi zaudējuši darbu, bet ļoti vēlas atjaunot savu dievnamu. Viss, kas pa šo laiku ir paveikts, ir vietējo vīru un sievu roku darbs.

Dotajā brīdī dievnama telpas ir kritiskā stāvoklī, un mēs esam uzsākuši steidzamus remontdarbus, lai

novērstu griestu un sienu postījumus. Mūsu pašu pa šiem gadiem saziēdotā un iekrāta nauda pietiek tikai vienas sienas atjaunošanai. 3000 LVL būtu vajadzīgi, lai varētu veikt pašus neatliekamākos darbus. Liels paldies tām draudzēm un individuālajiem ziedotājiem, kuŗi savā laikā ir atbalstījuši Paplakas baptistu draudzi ar ziedojumiem un praktisku palīdzību un ļoti ceram uz jūsu atbalstu šajā ekonomiski grūtajā, bet būvmateriālu izmaksu izdevīgajā laikā. Mēs būsim pateicīgi par jūsu aizlūgšanām un finānciālo atbalstu. Pricāsīmies par katru latu, ko mīlestībā varēsiet dot Paplakas baznīcas remontam! Apsolām ar jums dalīties informācijā par līdzekļu izlietojumu. Pielikumā foto no Paplakas draudzes dzīves.

Savu ziedojumu lūdzam ieskaitīt Vaiņodes baptistu draudzes kontā ar norādi: Paplakas dievnama remontam. Konts ziedojumiem: Vaiņodes baptistu draudze, Reģ.nr. 90000107723, A/S SEB Banka, Konts: LV56UNLA0050007132156. (ASV ziedotāji caur ALBA, kasieris G. Stūrmanis 271 Winthrop Ln. Wayne, PA 19087-2153) red.

Lai Dievs bagātīgi svētī mūsu kopdarbu!
Paplakas un Vaiņodes draudzes sludinātājs
Ainars Purmalis

Modris Jansons

*Tēvs, lūdzos –
netveramo to,
ko pavasaros putni nes,
ko pāri zemēm,
pāri jūrām
atnes atpakaļ.
Tēvs, lūdzos to,
kas augstu gaisā
spārnu satverts,
noturēts, vēl augstāk celts.
Tēvs, zemes smagumam
un važām
pacel pāri.
Dāvā lūgšanu,
kas lidojuma priekā
svētumā mirdz,
pārplūst –
Gaismas pilnībā, kas
uztur, notur, nes.*

*Tēvs, dāvā lūgšanu,
kas līdzsvaro
šo zemi – debesis,
kas pārdabiskā spēkā
Apsolīto zemi
šodien, šeit jau
sajust ļauj.*

Inese Baltpurviņa

*Šķiet svarīgākais,
lai būtu buras,
kaut esi upes ostā
tālu prom no jūras.
Šķiet, svarīgākais,
lai būtu buras,
kaut saģītas, bet
mastos stingri turas.
Tā vien šķiet, ka
visu dzīvi posies,
līdz kādā brīdī tu reiz
beidzot jūrā dosies.*

Bērnu 2010. g. dziesmu diena Rīgā

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Bukskauntijas draudzes māsu pulciņa 98. gadasvētki

Mūsu Tēvs debesīs, svētīts lai top Tavs vārds, lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek..." Tik ļoti piemēroti bija sākt Bukskauntijas draudzes māsu pulciņa gada svētkus ar komponista Viktora Baštika koŗa dziesmu – Mūsu Tēvs... no „Rekviema“. Apvienoto kori diriģēja Filadelfijas draudzes koŗa diriģente Gunta Plostniece.

Dieva prāts ir bijis, ka māsu pulciņš ir pastāvējis draudzes paspārnē jau 98 gadus. Tas ir varējis notikt tādēļ, ka māsas ir arvien pacēlušas savas balsis lūgšanā uz to Kungu un turpina to darīt līdz šai dienai. Tā arī Dievs ir svētījis katru māsu un kopīgo māsu pulciņa darbību.

Visa svētku progrāma risinājās, pieminot Dieva varenību, vadību un radību. Šī paša tema atklājās arī koŗa dziesmās, koŗas diriģēja Bukskauntijas draudzes koŗa diriģents Ralfs Augstroze: Eduarda Baštika „Tas tik notiks, Dievs ko noliks“ un Viktora Baštika „Tēvs, Tavs prāts lai notiek“. Tapat nozīmīgs bija draudzes mācītāja Dr. U. Ukstiņa Svēto Rakstu lasījums no Dāvida dziesmām (139:1-7; 14; 23-24), kur runā par Dievu, kā visu zinātāju un visu valdītāju. Draudzes mācītājs, saprotams, arī vadīja dievkalpojumu un plašais apmeklētāju pulks dziedāja kopdziesmas „Visvarens, visspēcīgs un mūžīgs ir Dievs“, „Mūsu Tēvs, kas gaismā

mīti“ un „Dieva tūvumu sev lūdzam“. Ērģelniece bija Dagnija Bērziņa, bet klavieru pavadījumu Gunta Plostniece Haidna solo dziesmai „Domajot par Tevi, Dievs“ spēlēja Ēriks Erdmanis. Kirills Tai (Tighe) spēlēja Antonio Vivaldi vijoles solo „Concerto in G major“ pirmās daļas *allegro*, brāļa Augustīna vijoles pavadījumā. Augustīna vijoles solo, bija J. S. Bacha „Sonata No. 3 C majorā“, *Allegro Assai*.

Vizma Tupīte sveicināja klātesošus no Bukskauntijas māsu pulciņa vadības, uzsverot, ka viens no ticības iegūvumiem ir paties sirds prieks. Gaida Gulbe deklamēja Z. Dzenītes dzejoli „Lai Tu audzi“. Šī dzejoļa saturs arī atbalstīja šīs dienas runātājas, ALBA māsu apvienības priekšnieces, šo rindu rakstītājas, runas tematu kas bija „Māls podnieka rokās“. Šo runu varat lasīt šinī „Kristīgās Balss“ numurā (47. lpp). Katrs svētku dalībnieks patiesi apstiprināja runas tematu, gan kopdziesmās, koŗa dziesmās, vijoles skaņās, deklamācijā, kā arī Svēto rakstu lasījumā.

Pēc garīgās barības baudīšanas, svētku dievkalpojuma dalībnieki vel ilgi pulcējās kristīgā sadraudzībā blakus telpās pie klātiem galdiem. Dievs patiesi mūs uzrunāja šajos svētkos!

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas draudzes korespondente

Doma zēnu koris un 110 gadi

Nē, Doma zēnu koris nesvinēja 110 gadu jubileju. Viņu viesošanās ASV notika, atzīmējot koŗa 60 gadu pastāvēšanu. Svētdien, 2010. gada 6. jūnijā 110 gadus svinēja Filadelfijas baptistu draudze, – lai arī ne bez grūtībām. Un šīs grūtības bija sagādājis ASV prezidenta pāris, negaidīti ielūdzot tās pašas svētdienas pēcpusdienā, trijos, Doma zēnu kori dziedāt Baltā Nama diplomatiskā pieņemšanā. Baltais Nams no Filadelfijas sasniedzams trīs stundu braucienā. Tā Filadelfijas latviešu baptistu draudze 110. gada svētkus nolika pulksten desmitos. Sv. Jāņa ev. lut. draudze bija atsaukusi savu dievkalpojumu, lai visi varētu dzirdēt un redzēt Doma zēnus! Kur nu vēl draudžu ģimenes, kur zēni nakti pārlaida, kas taču vēlējās dzirdēt, kā viņi dzied.

Programma sākās ar G. P. Telemanna „Veni Sancte Spiritus“, kur videjā daļā „Reple Tuorum corda fidelium“ sōlo dziedāja Daniels Pelnēns, Mārtiņam Klišanam diriģējot, ērģelniecei Aijai Ziņģītei pavadot. Klausītāji jau tad ievadīja koncertu pareizā gultnē – kaut baznīcā, sirsnīgi aplaudējot.

Pēc draudzes mācītāja Dr. Ulza Ukstiņa ievada un lūgšanas, Sv. Jāņa ev. lut. draudzes sveicienu teica māc. Ieva Dzelzgalve. 96. Psalmā lasījuma un draudzes dziesmai sekoja īsa māc. Oļģerta Cakara svētruna – dabīgi par dziedāšanu: „Mūsu jaunā dziesma“, atzīmējot, ka mūsu jaunajā dziesmā ir jābūt grēksūdzes, mīlestības un pateicības dziedājumiem.

Koris koncerta daļu ieska ar F. Šūberta un J. S. Bacha - C. Guno „Ave Maria“ dziesmām, otro dziesmu dziedot samazinātā sastāvā. Prieks redzēt un dzirdēt, cik uzmanīgi mazie un drusku lielākie dziedātāji sekoja sava diriģenta Mārtiņa Klišana mūzikālajām vēlmēm.

Latviešu koriem, kas koncertē ārzemēs, vienmēr ir jādomā par dziesmu tekstu valodu, jo tam ir būtiska nozīme dziesmas izpratnē. Tā kā esam koŗu dziedāšanas lielvalsts, un mūsu koŗi ceļo pa pasauli, palaikam arī latviešu komponisti tagad savām dziesmām lieto latīņu vai angļu tekstus. Vai divu nākošo dziesmu autors, čehu komponists A. Dvoržaks, tās ir rakstījis angļu tekstiem, to nezinu, bet skaisti skanēja „Flow, Danube, Ebb and Flow“ un „The Dove and the Maple Tree“.

S. Everlija (Everly) vārds nedzirdēts, bet viņa četrdaļīgā „Misa brevis #2“, rakstīta laikmetīgākā stilā, bija interesants, pacilājošs jaunums. Sōlo dziedāja Patriks Stepe un Reinis Bagāts. Dzirdot jaunos sōlistus, skaistā, tīrā dziedājumā „augstumos gavilējot“, vienmēr it kā rodas jautājums, kas notiks pēc dažiem gadiem. Vai šie jaunie zēni, kas tagad dzīvo dziesmai un mūzikai, turpinās mācīties mūziku un dziedāšanu? Lai Dievs dotu, bet viegli tas nebūs...

Toties R. Paula dziesmas „Aicinājums“ un „Pasaciņa“ nebija iepriekšējo dziesmu līmenī. Populārais bērnu dziesmu

raksts „neturēja kanti“ ar vispārējo koncerta dziesmu kvalitāti, Žēl, arī Z. Liepiņa „Lūgšana“, ko dziedāja Reinis Bagāts, cieta vienkārši tāpēc, ka sekoja R. Paula dziesmām.

Koncerta iespaidīgākais dziedājums bija V. Baštika „Mūsu Tēvs“ no „Rekviema“, ko dziedāja Doma zēnu koris un Filadelfijas kamerkoris diriģentes Guntas Plostnieces vadībā, kamerkorim dziedot no dievnama balkona. Izteikts lūgšanas motīvs, krāšņs Dieva varēības apliecinājums nobeidumā. Pēc māc. Dr. U. Ukstiņa svētības vārdiem Doma zēnu koŗa pianiste un ērģeliece Aija Ziņģīte lieliski nobeidza koncertu, spēlējot J. S. Bacha „Tokatu re-minorā“.

Baznīcas pagrabiņā bija raibi jo raibi... Jaunie dziedoņi pakoja savas mantas, drūzmējās ap gaŗo gardumu galdu, iekampa pa garšīgai sviestmaizei un tad sapakojušies trauca pa augstajām trepēm zemē uz autobusu, uz Balto namu!

Tā kā dievkalpojumā nebija laika pieminēt draudzes 110 gadu gaitas, draudzes sekretārs Jānis Plostnieks bija sagatavojis un kopā ar programmu saņēmām aprakstu par draudzes vēsturi. Daži nozīmīgākie punkti.

Draudze dibināta 1900. gadā, tikko Ročestras semināru beigušā mācītāja Friča Hūna vadībā. Jau 1886.

g. darbu sācis draudzes koris, 1895. g. sieviešu misijas biedrība; jaunatnes biedrība (1900.) un svētdienskola (1902.). Pēc 1905. g. Krievijas revolūcijas, ieplūstot jaunam emigrantu vilnim, 1909. gadā draudzes locekļu skaits sasniedza 223, korī bija 55 dziedātāji. 1910. gadā draudze iegādājās un pārbūvēja savu namu. Laikā starp diviem pasaules kaŗiem draudzē pastāvīgi bija ap 150 locekļu.

Sākoties latviešu ieceļošanai 1948. gadā, visiem draudzes zariem atkal sākot lietot latviešu valodu, pirmo imigrantu mazbērni, kas bija ieauguši vietējā vidē, pārgāja uz amerikāņu draudzēm. Draudzes locekļu skaits bija ap 180. Koŗa vadību 1952. g. uzņēmas tikko no Anglijas iebraukušais komponists Viktors Baštiks. Tā kā draudzei trūka telpas visām rosmēm, tā 1957. gadā nolēma celt jaunu dievnamu un 1961. g. rudenī draudze pirmo reizi vēra jaunā dievnama durvis..

Jānis Plostnieks savu rakstu nobeidz: „Simts desmit gadi ietveŗ sevī veselas astoņas latviešu paaudzes. Pirmos piecdesmit gados šeit Dievu lūdza pirmie iebraucēji, viņu bērni, mazbērni un mazmazbērni un tagad šeit redzam jau Otrā pasaules kaŗa bēgļu mazmazbērnus. Šie ir bijuši simts desmit Dieva svētīti gadi. Lai Viņam slava!“.

O. Cakars

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Mācītājs Andrejs Šterns

1943. g. 20. XI – 2010. g. 1. VI

Atvadoties no mācītāja Andreja Šterna

Ir sestdiena, 5. jūnijs. Šodien Rīgas ielās pēc maija nogales un jūnija pirmās nedēļas neparasti karstajām dienām starp ziedošajām kastaņsvēcēm un baltās un violetās ziedu kupenās slīgstošajiem ceriņkrūmiem staigā ziemeļvējš. Dziedri zilo pavasara debesu laukos pulcējas balti mākoņi. Klusās Kazarmju ielas apaļo akmeņu nelīdzenā bruģa malās līdz pat pašam Hospitāļu ielas stūrim, kur atrodas Golgātas dievnams, novietotas daudzas vieglās automašīnas, kuŗas šurp devušās no visiem Latvijas novadiem. Šodien esam ieradušies Golgātas dievnamā, lai atvadītos no 1. jūnijā Mūžībā aizgājuša mācītāja un savulaik arī Latvijas Baptistu

Draudžu Savienības bīskapa Andreja Šterna. Pēdējo 20 gadu laikā Andrejs Šterns bija Rīgas baptistu Golgātas draudzes mācītājs, un Golgātas namā bija arī viņa un viņa kuplās ģimenes mājas vieta.

Gar kāpnēm, kas ved uz dievnamu, goda sardzē izvietojušās eglītes, kuru spilgti zaļie pavasara dzinumi skumji noliekuši galvas. Atverot dievnama durvis, kļūst redzams, ka solu galos gar galveno eju, goda sardzi veidojot, rāmi plīvo sveču liesmiņas. Sveču rindas galā paaugstinājuma malā pie kanceles novietots šķirsts, kuŗā dus Aizgājējs. Tik pazīstamie, mīlie sejas vaibsti it kā mazliet svešādi un tomēr apgaroti.

Skan dvēselīga, izjusta čella mūzika. Muzicē Aizgājēja māsas Veltas meitas no Kuldīgas: čelliste Baiba Jūrmale savas māsas iejutīgā klavieru pavadījumā atskaņo mūsu draudzēs iemīļotās un dievkalpojumos bieži dziedāto dziesmu melodijas.

Klusi pārdomājot par to, ko mums visiem nozīmē Aizgājēja dzīves un darba veikums, nāk atmiņā, ka šīs ticības un evaņģelizācijas dziesmas daudzkārt esam dzirdējuši Šternu ģimenes izpildījumā. Neaizmirstami ir Andreja un viņa dzīvesbiedres Lijas dueta dziedājumi, ar kuriem viņi klausītājus iepriecinājuši un veldzējuši svētku un evaņģelizācijas dievkalpojumos un citos dažādos Latvijas baptistu draudžu pasākumos.

Dzied Golgātas draudzes koris, kurā šodien piedalās arī dziedātāji no gandrīz visām Rīgas un arī citām Latvijas baptistu draudzēm. Kori vada Golgātas draudzes diriģente Judīte Biķe, pie klavierēm komponists Ēriks Ešenvalds.

Izvadīšanas dievkalpojumu atklāj un vada Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes mācītājs Edgars Mažis. Ievadvārdus saka Rīgas baptistu Semināra draudzes mācītājs Edgars Godiņš.

Par aizgājēja dzīves un darba gaitām pastāsta Cēsu baptistu draudzes mācītājs un Kristīgās Vadības koledžas direktors Oļegs Jermolajevs.

Andrejs Šterns dzimis 1943 .gada 20. novembrī Saldus novadā, ticīgu luterāņu ģimenē. Pārciestas Otrā Pasaules kara gadu un pēckara laiku grūtības, kad bija jādzīvo pagaidu bunkurā izpostītās lauku mājas vietā. Vēlāk, 1954. g. ģimene bija spiesta pārcelties uz Saldu, jo viņu lauku saimniecība atradās teritorijā, kur padomju armija ierīkoja poligonu. Dzīvojot Saldū,

jaunietis Andrejs saņēma pirmos pamudinājumus, lai uzsāktu ticības dzīvi un pieņemtu Kristu. Uz to rosināja mātes māsa Elza Grīse un vecmāmiņa, kuras reizēm atbrauca ciemos no Viesītes, kur viņas piederēja baptistu draudzei. 1958. gadā pirmoreiz uz Saldus baptistu draudzes dievkalpojumu Andreju uzaicināja Emīlija Ermsone, no tās reizes Andrejs palika Saldus baptistu draudzes lokā, iegūstot daudz jaunu ticīgu draugu. Andrejs sāka cītīgi lasīt Jauno Derību,

mācījās lūgt un pateicās Dievam par uzklausītām lūgšanām, iepazīnās ar kristīgām grāmatām no Mamju ģimenes bagātās bibliotēkas. 1960.gadā Andrejs sāka patstāvīgas darba gaitas un vidējās izglītības apguvi pabeidza vakarskolā. Kāds negadījums ar motociklu lika viņam sevišķi domāt par dzīvi un Mūžību. 1963. gadā Andrejs piedzīvoja spilgtu reliģisku pārdzīvojumu un ieguva drošu pārliecību, ka ir Dieva bērns. Andreju 1964. g. 4. augustā bībelīgā kristībā Talsu baptistu baznīcā pagremdēja mācītājs Kārlis Biķis. Andrejs iepazīnās un sāka sarakstīties ar Liju Lakšmani no Melnsila Talsu novadā, Ziemeļkurzemē. Andrejs un Lija tika salaulāti 1964. gadā Talsu baptistu baznīcā, kāzas tika svinētas Melnsila „Lakšmaņos”, kas arī kļuva par Andreja nākamo dzīves vietu. Darba gaitas Andrejs uzsāka kolhoza mechanizācijas darbnīcā Kolkā, vēlāk kļūstot par virpotāju. Andrejs un Lija bieži dziedāja duetus savā – Ģipkas baptistu draudzē, arī Pitraga un citās Ziemeļkurzemes draudzēs. Draudžu darbinieku sanāksmēs, sastopot gados vēl jauno darbinieku Andreju Šternu, toreizējais bīskaps Pēteris Egle vairakkārt bija rosinājis viņu uzsākt garīgo darbu. Pēc tam, kad 1970. gadā Pitraga baptistu draudzes svētku dievkalpojuma laikā pēkšņi Mūžībā bija ticis aizsaukts mācītājs Kārlis Lāceklis, Andrejs Šterns atsaucās draudzes aicinājumam un uzsāka garīgo kalpošanu Pitraga draudzē, kas tajā laikā atradās Padomju Savienības pierobežas – piejūras slēgtajā zonā. Kopš 1977.gada mācītājs Andrejs Šterns 13 spraigus darba gadus kalpo kā mācītājs Aizputes draudzē, aktīvi piedaloties arī draudzes un koŗa muzikālajā dzīvē, spēlējot vijoli orķestrī, kopā ar dzīvesbiedri Liju dziedot duetus. Dzīvojot Aizputē,

ģimenē piedzimst bērni Ēstere, Jonatans, Dāvids, Jānis un Andrejs. Bērni vēlāk piedalās ģimenes kopējā mūzicēšanā un vakarlūgšanās, labi apgūst daudzas no iemīļotajām dziesmām. Kopš 1979.gada A.Šterns ir Latvijas Baptistu Brālības Bīskapa padomes loceklis. 1988. gadā pēc Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības ielūguma Andrejs Šterns viesojas daudzās draudzēs Amerikā. 1990. g., kad atjaunotā Latvijas Baptistu Draudžu Savienība par bīskapu ievēl Jāni Eisānu, Andrejs Šterns tiek ievēlēts par bīskapa vietnieku. Tajā pat gadā Andrejs Šterns uzsāk garīdznieka kalpošanu Rīgas baptistu Golgātas draudzē. 1996.gadā mācītājs Andrejs Šterns LBDS kongresā tiek ievēlēts par bīskapu, un inaugurācijas dievkalpojums notiek Golgātas dievnāmā. Turpmākie seši gadi bīskapa kalpošanā aizrit nemitīgās rūpēs par baptistu draudzēm Latvijā, draudžu apmeklējumos un sadarbības veidošanā starp kristīgām konfesijām Latvijā. 2002.gadā, beidzot kalpošanu bīskapa amatā, A.Šterns turpina darbu LBDS Padomē un Garīdznieku Brālības kolēģijā. 2004.gadā pēc Brazīlijas Latviešu Baptistu Apvienības aicinājuma, piedalās BLBA kongresā Brazīlijā un apmeklē Rinkona misiju, kur latviešu baptisti veic evaņģelizācijas un kalpošanas darbu Bolīvijā. Līdz pat savas dzīves noslēgumam, kamēr vien veselības stāvoklis atļauj, kamēr viņu pēc vairākām atkārtotām operācijām nepārvar slimība, A. Šterns veic Evaņģēlija sludināšanas un mācītāja kalpošanas darbu Rīga Golgātas baptistu draudzē un tās sludināšanas vietā Misā, turpinot rūpes par baptistu kopdarbu Latvijā, vadot Garīdznieku Brālību, tāpat arī piedaloties Latvijas kristīgo konfesiju garīdznieku diskusijās Latvijas Kristīgajā Radio. Šodien no Aizgājēja atvadās dzīvesbiedre Lija, deviņi bērni, znots, abas vedeklas, pieci mazbērni, abas māsas un viņu ģimenes.

Svētrunā LBDS bīskaps Pēteris Sproģis citē Mateja evaņģēlija 17. nodaļu par Jēzus apskaidrošanu kalnā, ko piedzīvoja un pieredzēja mācekļi Pēteris, Jēkabs un Jānis, un atceras savu pēdējo tikšanos ar

Andreju Šternu P. Stradiņa Klīniskās Universitātes slimnīcas palātā viņam paredzētās atkārtotās trešās sirds operācijas priekšvakarā... Slimnīcas korpusa piektā stāva palāta bijusi vakara saules gaismas apspīdēta, it kā pārdabiskas gaismas pielietā, kad kopīgi ar mācītājiem Edgaru Maži un Ģirtu Ašnevicu viņi visi kopīgi svinējuši Mūsu Kunga nāves piemiņas mielastu. Bīskaps atceras sirsnīgo lūgšanu, ko Andrejs Šterns sacījis Debesu Tēvam pie savas gultas uz ceļiem, aizlūgdams par baptistu kopdarbu Latvijā, par Golgātas draudzi, par savu ģimeni. „Aizejot no palātas“, saka Pēteris Sproģis „tad mēs it kā izbijāmies (Mat. ev 17 : 6), mums šķita, ka brālis Andrejs tiek gatavots šīs savas zemes dzīves pēdējai operācijai“. „...*Bet, kad tie savas acis pacēla, tie neredzēja neviena kā tikai Jēzu vien..*”(Mat. 17: 8).

1.jūnija pēcpusdienā saņēmām ziņu, ka plkst 5.00 pēcpusdienā operāciju zālē stājusi pukstēt Andreja Šterna sirds.

Goda sardzes pie mācītāja Andreja Šterna šķirsta nomaina viena otru, un tajās nostājas daudzi pazīstami Latvijas baptistu draudžu garīgie darbinieki.

Atvadu vārdus *bīskapam emeritus* Andrejam Šternam saka Latvijas evaņģēliski-luteriskās Baznīcas (LELB) archibīskaps Jānis Vanags, atsaucot atmiņā daudzos kopīgos starpkonfesionālos pasākumus, kušos abi kopā varējuši piedalīties un darboties. Archibīskaps Jānis Vanags citē vārdus no ap. Pāvila vēstules Filipiešiem : „... *Jo dzīvot man ir – Kristus un mirt –*

Ziedu kalns klāj Andreja Šterna kapu Melnsila kapsētā, stāv Lija

ieguvums. Bet ja dzīvot miesā man ir darba auglis, tad es nezinu, ko lai izvēlos? Mani spiež no abām pusēm: es kāroju atraisīties un būt kopā ar Kristu, kas ir daudz, daudz labāki“ (Fil. 1:21-23).

Romas katoļu baznīcas vārdā atnācis atvadīties priesteris Andris Kravalis. Viņš atsauc atmiņā kopējās Latvijas dažādo kristīgo konfesiju garīgo darbinieku diskusijas Latvijas Kristīgajā Radio, kurās viņam nācies blakus plecu pie pleca piedalīties kopā ar mācītāju Andreju Šternu. Priesterim Andrim Kravalem spilgtā atmiņā palikusi Bībele, ko viņš vienmēr redzējis Andreja Šterna rokās ar dažādās krāsās iezīmētām un pasvītrotām Rakstu vietām, mācītāja A.Šterna „galvenais darba rīks”- kā priesteris izsakās.

Latvijas Septītās Dienas Adventistu bīskapa Viestura Reķa līdzjūtības apliecinājumu nolasa garīdznieks Sergejs Končus, jo pats bīskaps nav varējis ierasties.

Pēc kopīgas lūgšanas visi dievnama pārpildītajā zālē esošie Latvijas baptistu draudžu un citu konfesiju pārstāvji pa galveno eju dodas lēnā, svinīgā gājienā gar šķirstu, lai atvadītos no Aizgājēja un izteiktu līdzjūtību piederīgajiem.

Tad šķirsts tiek ievietots sudrabainas krāsas mikroautobusā, lai pēdējā ceļojumā tas dotos dažu stundu brauciena attālumā uz Ziemeļkurzemes piekrasti, kur Andreju Šternu gulda pēdējā atdusas vietā Melnsila kapu smiltājā.

Enoks Biķis.

Eduards Ziediņš

1919. g. 1. XI – 2010. g. 13. V

Pagājušā gada 1. novembrī, svētdienā, Eduards, kā vienmēr mēnešu pirmajās svētdienās, piepalīdzot br. Gatim Lasmanim, bija ar ratiņkrēslu Mateja dievnama klausītāju rindās. Draudzes mācītājs Pēteris Eisāns sveica 90 gadīgo jubilāru – draudzes pilāru, labāko baptistu draudžu deklamētāju, izcilu koŗa basu, kaligrafisku noŗu pārrakstītāju, kuŗŗ, kā vienmēr, kuplu sirmu matu rotā, mirdzoŗā baltā krekļā, melnā uzvalkā ir mūsu „Eidis” vai Ziediņonkulis jaunākajai paaudzei.

Daŗas dienas pēc Ģimenes dienas viņŗŗ jūties savārdzis, ar ārŗta Teodora Lasmaŗa gādŗbu nogādāts 2. pilsētas slimnīcā, kur 13. maijā tika aizsaukts Mūŗīgajās Mājās. Uz Meŗa kapiem 19. maijā viņu izvadŗja māc. Ainārs Baŗtiks, runājot par 2. Kor. 5:1-9 vārdiem par cilvēka aizieŗanu. Četras dziesmas kapličā dziedāja kvartets un „Mūŗības mirkļi”, un „No tŗras ŗelastības vien” Mateja draudzes koris.

Bēru mielastu Matejā bija izkārtojis radnieks, Kristīgā Radio prezidents Tālvaldis Tālbergs ar dēliem.

Edgars Ziediņŗŗ dzimis 1919. g. 1. novembrī Ufā, Krievijā. Atgrieŗoties Latvijā ģimene apmetas Iļģuciemā, kur dzimst arī māsas Lidija, Irma un Rasma. Tēvs ir Iļģuciema baptistu draudzes koŗa diriģents, arī Edgars jau pusaudŗa gados ir svētdienskolas diriģents. 1932. gada Lieldienās viņu kopā ar 11 citiem

kandidāŗiem kŗista māc. Juris Lamberts. Darba gaitas sācis kopā ar tēvu „Valtera un Rapa” izdevniecībā kā burtlicis un rasētājs. 20 gadu vecumā apprecas ar Martu Kirŗsteinu. Sākas kaŗŗ un Eduardu iesauc un neapmācŗtu aizsūta uz fronti. Viņu ievaino otro reizi kaŗa pēdējās dienās un zāļu trūkuma dēļ kāŗja ir jāamputē. Kaŗa jukās viņam ir pārtrūkuŗi sakarī ar savu jauno sievu un Marta kopā ar saviem radiem, Lambertu ģimeni, bēgot no sarkanajiem, nokļūst Zviedrijā.

Eduards pēc gadiem apprecas ar Ilgu un viņiem 1958. g. piedzimst vienīgais dēls Jānis, kuŗŗ kopŗ 1898. gada pārceļas un strādā ASV un Kanadā. Eduards tā arī nedabū redzēt savus četrus mazdēlus, bet Jānis, pēc Ilgas aizieŗanas Mūŗībā, ir atbraucis un, celtnieks būdams, pārbūvējis tēva dzŗvokli tā, lai viņŗŗ varētu pārvietoties ratiņkrēslā.

Eduarda kapvieta atrodas blakus pazŗstamam tenoram Edgaram Tālbergam, kuŗi abi kādreiz duetus kopā dziedājuŗi...

Arbijs Lauva

Lasŗtāju ievēŗībai Kanadā:

Ja nevarat pārsūtŗt Kristīgās Balss abonementa samaksu ASV dolāros, tad sūŗiet Kanadas naudas pārvedumu vai čeku uz Leona Nama vārda, atzŗmējot, ka tas ir par Kristīgo Balsi:

**Leons Nams
25 Elgar Ave
Scarborough, Ont, M1J 1M3**